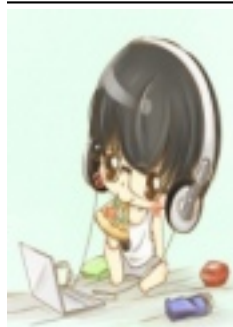

Thai Phụ Nhà Bên, Cậu Vãn Khỏe Chứ

Contents

Thai Phụ Nhà Bên, Cậu Vãn Khỏe Chứ	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	4
3. Chương 3	6
4. Chương 4	9
5. Chương 5	11
6. Chương 6	13
7. Chương 7	16
8. Chương 8	18
9. Chương 9	20
10. Chương 10	23
11. Chương 11	25

Thai Phụ Nhà Bên, Cậu Vãn Khỏe Chứ

Giới thiệu

Editor: Tiểu Điệp Nhi một mình tự sướng Thể loại: Võng phối, đại thần dương quang công, fan hàng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thai-phu-nha-ben-cau-van-khoe-chu>

1. Chương 1

Ngô Minh tan ca trở về nhà, sau khi cất đồ đạc xong, liền vội vàng mở máy vi tính.

Khởi động máy, kết nối network, đăng nhập YY[1], vào kênh.

Trong kênh vẫn chưa có ai, chỉ có vài chú ngựa lam ngựa lục đang xếp hàng ôm mic hát hò.

Cậu chỉ treo nick ở đó, bỏ vào phòng bếp nấu cơm. Còn một lát nữa mới tới giờ tan tầm của người kia.

Lúc cầm được bát cơm ngồi trước máy tính đã là sáu giờ tối. Mở Weibo, chọn nhóm bạn bè “Tình Không”, bắt đầu công cuộc reply hàng ngày.

Nhóm “Tình Không” chỉ có một người, chính là CV[2] Tình Không.

Follow hơn mười vạn, có chứng thực là CV kịch truyền thanh nổi tiếng.

Còn Ngô Minh chỉ là một fan nhỏ nhỏ của Tình Không, một fan cuồng, một fan thích nghe Tình Không nói, hát, lồng tiếng, một fan bình thường rất bình thường nhưng gặp phải Tình Không chỉ số thông minh liền xuống âm.

Cậu biết rõ tất cả tư liệu về Tình Không, biết hẳn thích ăn thịt, ghét nhất là ăn cải trắng, màu sắc yêu thích là màu tím, sinh nhật là mừng một tháng năm, ca sĩ thích nhất là XX, mơ ước lớn nhất là du lịch một vòng thế giới...

Hôm nay Tình Không viết mười status Weibo.

Trạng thái thứ nhất viết lúc tám giờ sáng.

CV Tình Không: Bị ác mộng đánh thức, tui còn muốn ngủ thêm lát nữa mà...

Ngô Minh reply —

Tên trong không có tên: Vuốt vuốt sama, mộng đều đối lập với hiện thực mà.

Cái thứ hai viết lúc sắp chín giờ.

CV Tình Không: Hôm nay thật đẹp trời. [Hình ảnh]

Ngô Minh reply —

Tên trong không có tên: Em có xem dự báo thời tiết mấy hôm nay rồi, đều là đẹp trời cả. [haha]

Cái thứ ba viết lúc trưa.

CV Tình Không: Chuyển phát Weibo.

Nội dung Weibo là về chủ đề rất sôi nổi gần đây “người già ngã có nên đỡ lên không”.

Ngô Minh reply —

Tên trong không có tên: Người già ngã nên đỡ chứ, ai mà chẳng có lúc già đi.

Cái thứ tư...

Mãi đến tận status thứ mười, gửi lúc năm giờ chiều.

CV Tình Không: Rốt cuộc cũng tan ca, tui đói sắp teo cả người rồi, tối nay ăn gì đây? Hu....

Ngô Minh reply —

Tên trong không có tên: Vẫn là ăn thịt đi, có điều sama cần thận phát phì đó nha.

Trả lời xong tất cả, lại nhìn qua xem những người khác có post gì hôm nay không thì cũng tới lúc ăn cơm xong. Ngô Minh cất đồ ăn thừa vào tủ lạnh, bắt đầu rửa bát.

Lúc này loa máy tính liền phát ra giọng nói quen thuộc: “Hi~ Chào buổi tối mọi người.”

Đây là giọng Tình Không, hẳn trở về rồi.

Ngô Minh vội vã giải quyết xong mọi thứ trên tay, ngồi trước máy tính, chăm chú nhìn vào màn hình YY.

Tình Không là tên nghiện Weibo, cũng nghiện cả YY.

Theo cách nói của hẳn thì, mỗi ngày vừa mở máy lên, việc đầu tiên là mở Weibo, việc thứ hai chính là mở YY.

Ngoài ra hẳn còn có một thói quen xấu là không hát liền khó chịu, mỗi ngày đều phải lượn lên YY một lát, đó, giờ bắt đầu hát rồi.

Fan trong kênh đều biết Tình Không ngày nào cũng hát giờ này, người càng ngày càng đông, hoa cũng tung càng lúc càng nhanh, giống như mấy con vi khuẩn phụ đề tự phát bày ra đủ mọi loại hoa trên khung chat.

ID của Ngô Minh tên là Vô danh, hai chữ rất bình thường, có vẻ như rất mờ nhạt, rất dễ bị lãng quên trong đồng ID vừa dài vừa phong cách chói lóa lên trước mắt.

Nhưng cho dù là ID thế nào đi nữa, lẫn lộn lâu thì cũng trở thành ma cũ ai ai cũng biết.

Cậu nương theo nhịp nhạc, thỉnh thoảng lại cùng mọi người spam khung đối thoại —

Oa! Công rồi!

Sama hôm nay khỏe quá.

Sama lý trí thế này đột nhiên rất không quen nha.

Dễ nghe! [Hoa tươi]

Lại là nửa bài, rút hồ rồi!!

...

Tình Không e hèm lấy giọng, nói: “Ha ha, hôm nay rất vui, hát ọi người nghe một khúc cao tí nào.”

Phía dưới liền có một đồng người spam —

Không ca cẩn thận thai phụ nhà bên đó!

Lát nữa lỡ thai phụ sinh rồi thì làm sao!

Cười lẫn lộn[3], thai phụ nhà bên sắp tới gõ cửa rồi!

....

Tình Không: “Nhạc hội hold lại, thai phụ không nghe thấy không nghe thấy...” Nhạc đệm vang lên.

Thai phụ nhà bên, là một trò đùa cũ trong kênh.

Ngày trước có một hôm Tình Không hát một ca khúc cao độ, có lẽ là do hứng trí quá liền rống lên, mọi người đều lên tiếng “nhắc nhở”, hàng xóm sẽ bực mình đó. Trước đây đúng là có thai phụ thật, Tình không cũng vài lần dừng lại nói với mọi người có thai phụ tới gõ cửa, lâu dần, mọi người đều đã thành thói quen nhắc tới thai phụ này, rồi cuối cùng thành “thai phụ nhà bên” hiện giờ.

Thực ra vị thai phụ kia ở lầu trên, một năm trước đã sinh rồi, hơn nữa sau đó còn chuyển đi.

Thực ra sát vách, căn bản không có thai phụ.

Cách âm của tòa nhà này không được tốt lắm, nhà bên tuy có nghe thấy hết, nhưng sẽ không qua gõ cửa.

Ngô Minh tự rút ình chén nước, vặn nhỏ âm lượng, vĩnh tai nghe tiếng ca truyền đến từ nhà bên.

Ở gần đại nhân mình thích, hẳn đều là mơ ước của mọi fan cuồng.

Cậu chỉ là thích người này, lặng lẽ quan tâm từng chút một đến hần thôi.

Ngô Minh không chỉ biết mọi sở thích của Tình Không, còn biết hần tên thật là Tần Không, biết hần rất đẹp trai cũng rất cao, biết hần đang sống ở đâu, làm việc ở đâu, còn có thể biết Tình Không mặc quần áo gì mỗi ngày...

Không phải là cuồng theo dõi, cậu chỉ là tình cờ ở ngay bên nhà Tình Không mà thôi.

Cửa nhà hai người ngay cạnh nhau, phòng của Tình Không chỉ cách phòng Ngô Minh một bức tường, cách âm cũng không tốt lắm.

Buổi tối đi vứt rác thỉnh thoảng chạm mặt, cúi đầu chào rồi trò chuyện vài ba câu. Đi du lịch có mang đặc sản về, đều gõ cửa tặng hàng xóm một phần.

Cậu sẽ reply từng status Weibo của Tình Không, sẽ nghe từng đợt ca nhạc hội của Tình Không, sẽ ngồi chễm chệ cạnh trên kênh của Tình Không chờ người, sẽ đi nghe từng bộ kịch Tình Không phối, rồi viết một đoạn bình kịch thật dài dưới bài post.

Nhưng cậu sẽ không gõ cửa nói: “Hi, Tình Không-sama, tôi là fan cuồng của anh.”

[1] YY: là một chương trình chat voice của TQ, tất nhiên vẫn có khung gõ đối thoại. Để chat người dùng cần tạo một kênh YY có đánh số bất kỳ, số này có thể coi như địa chỉ của kênh.

[2] CV: viết tắt của character voice, người lồng tiếng cho nhân vật.

[3] Nguyên văn 2333 (hay 233) là kí hiệu tắt cho emo cười.

2. Chương 2

Lại là một tối hát hò.

Ngô Minh post lên kênh —

Vô Danh: Thực ra hàng xóm vốn không có thai phụ nào đúng không! Tình Không-sama nói khoác cần thận sinh non!

Tình Không vừa hát xong một bài, giương mắt thấy câu nói của Vô Danh, liền “Hê” một tiếng, bảo: “Nói bậy! Nhà bên rõ ràng có thai phụ! Thai phụ đó còn hơi nghênh ngang tại nữa kia!”

Ngô Minh sờ sờ cái tai đang nóng bừng lên của mình, xì một tiếng, tai tôi rất tốt đó.

Cậu ra ngoài phòng khách, mở tủ lạnh, lấy ra ít cà chua ngâm đường.

Hôm nay đồng nghiệp ột ít cà chua, vừa đỏ vừa sáng, lúc về nghĩ nghĩ một hồi liền mang cắt thành lát, rắc đường trắng lên, bỏ vào trong tủ lạnh, hiện giờ có thể ăn được rồi.

Từng tinh thể đường trắng chưa tan phủ đều lên cà chua màu đỏ hồng, phần ruột màu xanh tím cứ như thể muốn chảy ra, phía dưới còn tích lại một ít nước, hấp dẫn vừa miệng, chua chua mà ngọt ngọt, khiến người người chảy nước miếng.

Ngô Minh xếp ra một hộp mới, gõ cánh cửa nhà bên, sợ người kia không nghe thấy còn ầm cả chuông cửa.

Tình Không nghe được tiếng chuông này liền ngừng hát, nói với đám fan trong kênh: “Chết rồi, thai phụ nhà bên thực sự tới gõ cửa rồi, đuổi cô ấy đi đã.”

Mọi người đều nở nụ cười hả hê khi người gặp họa.

Tần Không mở cửa, cười nói: “Ngại quá, không làm ồn đến...”

Ngô Minh nâng nâng hộp bảo quản trong tay, “Hả?”

“Không...” Tần Không thoáng dừng lại, “Đây là?”

“Hôm nay đồng nghiệp tặng tôi ít cà chua quê trồng, tôi làm món này, mà một mình ăn không hết thì lãng phí quá, ha ha.” Ngô Minh đặt chiếc hộp vào tay Tần Không, nói.

Tần Không thấy món cà chua hấp dẫn trong hộp bảo quản, ánh mắt liền sáng lên, “Oa, cảm ơn rất nhiều nha!”

“Không có gì không có gì, vậy anh cứ làm việc đi, tôi về đây.”

Quan hệ hàng xóm của họ rất tốt, bình thường ngẩng đầu không thấy cúi đầu chạm mặt, nhà ai có đồ ăn ngon đều mang qua cho người kia một ít, thường xuyên qua lại đến mức sự khách khí cũng giảm đi phần nào.

Tần Không trở về phòng, mở hộp bảo quản, không thèm dùng đũa mà dùng thẳng hai ngón tay cẩn thận nhấc một miếng lên, bỏ vào miệng thỏa mãn nhai nuốt. Ăn ngon thật, cười tươi đến mức không thấy mặt trời rồi.

Thấy khung chat còn đang bàn luận về thai phụ nhà bên, thậm chí còn tò mò chuyện thai phụ nọ định giáo huấn sama thế nào, hấn liền mở mic, vô cùng đặc ý nói: “Thai phụ nhà bên gõ cửa mang tặng đồ ăn nha.”

“Đoán xem cô ấy tặng gì nào? Oa, ngon!”

“Chờ tí anh chụp ảnh ấy em xem, hê hê!”

Ngô Minh nghe tiếng người nọ cười đặc ý, cầm dưa gấp một miếng. Cà chua lạnh quả nhiên rất ngon, tên kia hời quá còn gì.

Tự lảm bảm: “Ăn đồ của mình, còn dám nói mình là thai phụ!”

Lên lướt Weibo, quả nhiên thấy xuất hiện ảnh chụp cà chua ngâm đường.

CV Tình Không: Ha ha hàng xóm tặng đó, ngon! [Hình ảnh]

Vì vậy liền reply —

Tên trong không có tên: Ồi mưa!

Sáng hôm sau.

Ngô Minh đang đứng chờ thang máy, tình cờ gặp Tần Không cũng rời khỏi nhà đi làm. Lúc hai người cùng vào thang máy, Tần Không nói: “Cám ơn cà chua của cậu, rất ngon.”

“Chỗ tôi còn nhiều lắm, đều là cây nhà lá vườn của đồng nghiệp, tốt hơn rất nhiều loại mua ở siêu thị. Tôi mang qua cho anh.”

Tần Không ngượng ngùng sờ mũi, “Ừm, làm sao có thể không biết xấu hổ như thế...”

“Một mình tôi ăn cũng không hết, giúp tôi giải quyết đi ha.” Thang máy rốt cuộc cũng dừng lại. Ngô Minh bước ra trước, không để người kia có cơ hội từ chối.

Ra khỏi thang máy, hai người gật đầu chào một cái, liền tiến về hai hướng khác nhau.

Ngô Minh rẽ trái, Tần Không rẽ phải.

Nơi làm việc của hai người ở hai đầu thành phố, tuy không bao giờ có giao dịch gì với nhau, nhưng ở cùng một tòa nhà, lại là hàng xóm sát vách, cũng coi như có duyên phận.

Ngô Minh nghĩ, như vậy cũng tốt lắm rồi, mình chẳng mong điều gì hơn.

Tần Không là kẻ nghiện Weibo, sau khi chia tay liền post lên Weibo liền —

CV Tình Không: Oa, hàng xóm tốt bụng nói muốn tặng tui cà chua, là loại cây nhà lá vườn nha, không giống với loại mua trong siêu thị!

Bình luận bên dưới —

Thai phụ nhà bên sao hào phóng thế!

Hàng xóm tốt bụng lần nào cũng tặng đồ ăn cho sama!

Sama không có gì đền đáp, lấy thân báo đáp đi!

...

Thường lúc làm việc Ngô Minh đều không mở Weibo, đến trưa mới cầm điện thoại lướt lờ một lát, liền khê cười: “Hàng xóm tốt bụng.”

Ngô Minh reply —

Tên trong không có tên: Sama thật hạnh phúc. [vui vẻ]

Hôm nay Tần Không dường như rất vui, còn cho phép mọi người chọn bài hát. Hát mệt rồi thì bắt đầu nói chuyện phiếm với mọi người. Mà thực ra là hấn một mình lên mic nói chuyện, fan ngồi dưới khung chat gõ chữ.

Ví dụ như hôm nay có một con mèo nhảy vào phòng làm việc, màu xám, rất dính người, có điều không dính hẳn.

Ví dụ như cây xương rồng hắc trồng sắp nở hoa rồi, bây giờ đã ra nụ, qua hai ngày nữa sẽ chụp hình ọi người xem.

Rồi ví dụ như hàng xóm nhà bên còn nói muốn tặng hẳn cà chua, vừa nghĩ tới đã chảy nước miếng rồi.

Ngô Minh cười cười, cầm túi cà chua đã gói kỹ từ lâu, gõ cửa nhà hàng xóm, đưa cho hẳn nói: “Túi này nhờ anh giải quyết hộ đó.”

Tần Không nhận lấy túi xong liền bảo Ngô Minh đợi một lát, xoay người vào trong cầm ra một hộp chocolate, thêm cả chiếc hộp bảo quản hôm qua, đưa hết cho Ngô Minh: “Cậu đừng từ chối, công ty phát cho đấy. Tôi cũng không ăn hết.”

Ngô Minh nhận đồ, nói cảm ơn rồi quay về.

Vào nhà vừa đeo tai nghe lên, đã nghe thấy Tình Không thảo luận trên YY: “Hàng xóm của anh bí ẩn lắm nhé, mỗi lần anh nhắc tới cô ấy là cô ấy lập tức xuất hiện, hì hì, vừa mang một túi cà chua bự cho anh nè.”

Đám fan bên dưới liền bảo hẳn lấy thân báo đáp.

Tình Không nói: “Đừng đùa, người ta là thai phụ đó nha.”

Đám fan trong kênh liền òa ra cười, sama lại bắt đầu bịa chuyện rồi.

Ngô Minh âm thầm hừ một tiếng.

Tình Không tiếp tục nói: “Đoán xem anh tặng cô ấy cái gì? Có qua có lại mà, anh tặng cô ấy một hộp chocolate nha, nhãn hiệu anh thích nhất đó. Thai phụ chắc vẫn ăn được nhỉ.”

Ngô Minh mở hộp chocolate, lấy ra một miếng, bóc vỏ rồi bỏ vào trong miệng ngậm, lúng ba lúng búng nói: “Ăn được.”

Đổi Vi Bắc thành weibo, nghe cho quen =))))))

3. Chương 3

Ngô Minh luôn về nhà sớm hơn Tần Không.

Theo thường lệ, chuyện đầu tiên làm khi về tới nhà chính là lần lượt reply từng status Weibo của Tình Không hôm nay. Thực ra cũng chỉ là vài lời cảm tưởng hay phụ họa của mình thôi, tương tự như mấy trăm câu bình luận bên dưới, nhưng cậu vẫn cảm thấy vui không gì sánh được.

Bởi Ngô Minh biết, Tình Không tuy chống @, nhưng thỉnh thoảng vẫn ngồi đọc bình luận.

Ngày nào cũng cũng trả lời bên dưới, giống như đi làm chấm công vậy, dần dần cũng thành thói quen rồi.

Đôi khi Tình Không cũng trả lời bài cậu, khiến cho fan cuồng thoáng kích động lên — được sama reply rồi!

Thỉnh thoảng cậu cảm thấy, người mình thích biết mình vẫn luôn quan tâm đến hẳn, cũng là một điều hạnh phúc.

Có điều cậu rất ít khi chuyển phát, cứ cảm thấy gửi lên Weibo của mình có điểm ngưỡng ngưỡng sao đó, cái này có tính là bịt tai trộm chuông, lừa mình dối người không nhỉ?

Những người Ngô Minh follow khác đều là CV trong giới vông phổi hoặc người có liên quan, phần lớn đều có quan hệ với Tình Không. Với những người này cậu chỉ đọc chứ không bình luận không chuyển phát gì cả. Sau khi dạo qua một vòng Weibo liền tiện tay mở forum vông phổi.

Forum vông phối là đại bản doanh của giới trong suốt mấy năm trời, phần lớn kịch đều được được up đầu tiên ở đây, vô số CV và Staff chiêu mộ từ đó mà ra, lại là chốn tin tức bát quái đầu tay, lập nhà cho CP (couple) hay tìm người cùng sở thích vân vân...

Đương nhiên, mấy màn tình phong huyết vũ cũng không thể thiếu được.

Vừa mở diễn đàn, liền thấy ngay topic hot đỉnh trên trang đầu —

CV không chịu ngoan ngoãn phối kịch lấp hố, mỗi ngày leo lên YY hát thực sự không sao à? By Tuổi không phải là anti

Ngô Minh thoáng nhăn mày, click vào xem. Chủ thớt lương thiện vô tri hiểu kỳ hỏi, không sao thật sao? Trong còn viết ha ha một tiếng, rõ ràng không chỉ là thắc mắc do hiểu kỳ, mà còn có ý ám chỉ. Càng nói, cuộc thảo luận càng quyết liệt hơn. Cuối cùng quả nhiên đề cập đến Tình Không.

Người càng nổi tiếng thị phi càng nhiều, Ngô Minh nhanh chóng xem xong topic rồi lạng lẽ click x, loại bêu rêu cao thâm kiểu này, vẫn nên để người khác xử lý thôi.

Topic bêu rêu Tình Không cứ ba năm hôm lại có một cái, nói thẳng nói vòng đều có hết, chỉ là Tình Không vẫn cứ chuyện ta ta làm như cũ. Theo lời hấn nói trên kênh thì là: Mấy người này cũng nhàn rồi quá mà, mọi người đừng để ý mấy bài post này, tui đây ăn ngay nói thẳng, không sợ bị người nói xấu.

Ngô Minh gật đầu, đúng, chính thế.

Mọi người hỏi: “Sama, thế bao giờ anh lấp hố?”

Tình Không: “Bản thu anh có thể giao cũng đã giao cho đội kịch từ lâu rồi, tạm thời chưa nhận kịch gì mới.”

Ngô Minh gật đầu, đúng, nửa đêm hấn ngồi phối âm cậu nghe được hết.

Ngày cứ thường thường trôi đi như vậy. Đến một hôm, Ngô Minh về tới nhà, theo thói quen mở Weibo của Tình Không ra, thoáng sững sốt.

CV Tình Không: Ai cũng hỏi tui có muốn mở nhạc hội hôm sinh nhật không, tui nhìn thấy là không muốn làm rồi. Thôi thì mọi người vẫn tập trung ở kênh cũ, để quần chúng nhân dân công nhân thả lỏng một chút đi. [Ha ha]

Mấy năm gần đây, bất kể là hồng nhân[1] trên mạng, mặc kệ nổi hay không nổi, chỉ cần là sinh nhật liền hân không thể mời tất cả những người mình quen biết, tổ chức một nhạc hội “Đàn tinh vân tập”[2] vô cùng náo nhiệt, thực ra chỉ là từng người từng người lên hát, nói vài ba câu chúc phúc mà thôi.

Sinh nhật của Tình Không là ngày mừng một tháng năm, giờ đó năm ngoái... Ngô Minh ngẫm lại một hồi, hình như cũng là hát hò trên kênh thì phải, còn có rất nhiều tử hồng phấn hồng trong giới vông phối không mời mà tới, cả đám CV tụ tập lại cùng nhau nói chuyện phiếm, khiến quần chúng fangirl đông đảo leo tường vào xem idol cũng vô cùng thỏa mãn.

Mùng một tháng năm năm nay là thứ bảy, đúng dịp ngày nghỉ theo quy định của nhà nước, xem ra kênh YY sẽ bị chen chúc tới nỗi luôn quá.

Thứ bảy, là ngày lễ mừng một tháng năm, Ngô Minh mượn cơ chưa làm xong hết công việc, từ chối lời mời đi du lịch của đồng nghiệp.

Buổi chiều ngồi nhà gói một đồng sủi cảo, rồi lại nhìn nó tự hỏi — Dừng có gì mang tặng nhà bên đây?

Sinh nhật nên mời ăn sủi cảo sao? Không được, cậu “đâu có biết” hôm nay là sinh nhật của Tần Không.

Ăn không hết? Lăn nào cũng lấy có này rồi.

Mùng mùng một tháng năm? Ngày này hình như không có phong tục ăn sủi cảo.

Sủi cảo bạn bè tặng cho thì càng không hợp lý...

Nhắc điện thoại lên lướt lờ weibo một lát, chợt thấy nhóm bạn Tình Không lại có cái mới.

CV Tình Không: [rớt nước mắt] Làm sao đây làm sao đây, laptop rơi xuống đất hỏng mất rồi, không khởi động được, tối nay có khi đành thất ước rồi.

Weibo vừa gửi đi, từ thiết bị di động.

Lại đọc nốt mấy cái weibo bên trên, trưa cùng bạn bè ra ngoài ăn tiệc sinh nhật, chiều đi hát karaoke, trở về máy tính hỏng. Đám fan dưới bình luận coi bộ còn sốt ruột hơn cả chính chủ, đề xuất cả đồng ý kiến, cái tệ nhất là ném thử lần nữa xem, được Tình Không reply một cái emo rớt mồ hôi hột.

Mỗi năm chỉ có một lần sinh nhật, tối nay có nhiều người mong chờ như vậy, nếu thất ước...

Mình có một máy để không, nếu có thể cho hần mượn được thì tốt rồi.

Ngô Minh suy nghĩ một lát, rồi reply —

Tên trong không có tên: Sama qua nhà hàng xóm mượn máy tính thử xem, biết đâu có cái laptop để không thì sao.

Tình Không reply: Đồ mồ hôi, ý kiến tệ quá! Ai dám an tâm đưa máy tính cho người khác mượn chứ.

Tên trong không có tên: Không thử làm sao biết được, hàng xóm bình thường tốt với anh như vậy cơ mà.

Tình Không không trả lời.

Ngô Minh cụt hứng bĩu môi: “Lẽ nào cần tôi qua nói: sama, anh cần máy vi tính không?”

Đã làm thì làm cho xong vậy, Ngô Minh ra ngoài ấn chuông cửa nhà Tần Không.

Tần Không vốn đang rúc trong nhà than thở, nghe thấy tiếng chuông reo, liền ai oán buông laptop ra ngoài mở cửa.

“Hi, tôi có làm sủi cỏ, qua ăn không?” Ngô Minh cười nói với Tần Không.

“... Haiz.” Hần đâu còn tâm trí nuốt trôi sủi cỏ nữa chứ, thở dài.

“Sao vậy? Có gì cần giúp đỡ à?”

“Không có...” Tần Không thoáng ngừng lại một lát, rồi hỏi: “Cậu có laptop không?”

“Có, sao?”

“Laptop của tôi vừa bị rơi, hỏng mất rồi. Tối nay lại có việc gấp, liệu có thể... khụ, mượn dùng một tối được không?”

Ngô Minh giả vờ như thoáng do dự: “Tôi có một máy để không, có điều...”

“Chỉ mượn một tối thôi, có việc cần dùng gấp! Mai lập tức trả ngay, thật đó!”

“Vậy thì được rồi.”

“Vô cùng cảm ơn cậu!” Hàng xóm tốt bụng!

“Có điều anh phải đồng ý một yêu cầu của tôi.”

“Hả?”

“Qua ăn sủi cỏ!” Yêu cầu nhỏ của fan, không quá đáng đâu nhỉ.

“!!!”

[1] Hồng nhân: Âm chỉ người nổi tiếng. Nick của những người này thường được đổi thành màu đỏ, tùy theo độ nổi mà màu càng đậm, từ hồng đến mức đỏ quá chuyển thành tím (tử) luôn. =v=

[2] Trăng sao tụ hội =))

4. Chương 4

Lúc Tần Không vào nhà, Ngô Minh lấy dép trong tủ giày ra, nói: “Anh cứ tự nhiên ngồi xem TV trước đi nhé, tôi đi xem nồi sủi cỏ đã.”

Hai nhà ở sát vách, thiết kế căn hộ đều giống nhau hết. Tần Không tuy không hay ghé qua, nhưng vẫn có cảm giác như đang ở nhà vậy. Điều khác biệt duy nhất là, nhà hàng xóm gọn gàng hơn nhà mình nhiều.

Tần Không nhìn khắp căn phòng khách sạch sẽ, lại nhìn Ngô Minh đang bận rộn trong bếp, bỗng có chút ngưỡng ngừng.

Người thời nay đi ở chung cư cũng không giao lưu rộng rãi như ở quê, ở đến vài chục năm rồi có khi còn không biết hàng xóm họ gì. Hắn lại có duyên gặp hàng xóm tốt bụng như vậy, tính cách điềm đạm nho nhã, biết nói chuyện, không thích gây sự. Nhà có gì ăn ngon cũng chia cho hàng xóm một phần, đến mức hắn cảm mãi cũng thấy ngưỡng.

Có điều mời sang ăn cùng như vậy là lần đầu tiên.

Hầy, mình bình thường lại hay bịa chuyện nhà bên có một thai phụ với rất nhiều người như vậy, quá có lỗi với người ta rồi.

Căn hộ này đâu đâu cũng gọn gàng ngăn nắp, dọn dẹp vô cùng sạch sẽ, người lại tốt bụng, còn biết nấu ăn rất ngon. Ai mà lấy được Ngô Minh đúng là có phúc tám đời!

Hắn lén lút lấy đi động ra post một status —

CV Tình Không: Hàng xóm đúng là người tốt nha [nước mắt], không chỉ cho tui mượn vi tính, còn mời ăn sủi cỏ, cảm động đến mức muốn lấy thân báo đáp rồi.

Ngô Minh từ bếp đi ra, thấy Tần Không vội vã cất điện thoại vào túi, không nhận được khe nhếch môi cười — Lại đang post weibo chứ gì!

Cậu làm bộ không phát hiện ra, vào buồng ngủ cầm laptop ra.

“Sủi cỏ còn phải đợi một lát nữa.” Ngô Minh đặt laptop lên bàn. “Máy hơi cũ rồi, không chạy được trò chơi cấu hình cao đâu.”

“Không cần không cần, tôi không chơi game mà.” Tần Không hỏi. “Card âm thanh tốt không?”

“Cái này thì yên tâm, card âm thanh không thành vấn đề.” Ngô Minh phỉ phỉ một hai cái rồi mở máy, bỏ mật khẩu đi. “Máy này trước đây tôi dùng để làm việc, vừa bỏ mật khẩu đi rồi.”

“Yên tâm, tôi sẽ không lục lọi dữ liệu của cậu đâu.”

“Không sao không sao, đợt trước có mang sửa rồi, ổ cứng giờ trống không. Anh cần dùng chương trình gì phải tự cài đó.”

Tần Không nhận lấy vi tính, xem qua chương trình âm thanh một chút, microphone song song với loa, giống máy mình. Hắn thấy trong phòng bắt được sóng wifi, liền download YY về cài luôn.

Ngô Minh bưng đĩa sủi cỏ vừa vớt ra, đặt lên bàn rồi vẫy tay nói: “Cứ để vi tính đó đã, ra ăn sủi cỏ trước đi. Xem thử tay nghề của tôi thế nào.”

Sủi cỏ mới ra lò, còn đang bốc hơi nóng hổi, vỏ mỏng, nhân nhiều, đặt lên đĩa giống hệt con búp bê có cái bụng to bự chảng, còn có thể nhìn xuyên qua lớp vỏ mỏng manh thấy lớp nhân xanh lục bên trong.

Tần Không nhắc đĩa lên gấp một miếng, cười nói: “Tay nghề của cậu thì tôi vẫn yên tâm mà, số dzách!”

Lại ăn thêm một miếng, “Ừ!” Giơ ngón cái lên, “Ngon!”

Ngô Minh ngưỡng ngừng quay đi, mặt hơi nóng lên, đổ tới tận mang tai. Cả vành tai cứ như bị muỗi đốt, vừa ngứa vừa đỏ. Dừng khí mời Tần Không tới ăn trước đó chả biết chạy đi đâu mất rồi.

Tần Không thấy Ngô Minh đỏ mặt, liền khe cười mím một cái, vội vã nói: “Tôi không nói khoác đâu, ăn ngon lắm!”

Hàng xóm tốt bụng cái gì cũng tốt, chỉ là dễ xấu hổ quá, hầy.

Hắn đâu biết rằng, Ngô Minh không phải xấu hổ, mà là vui mừng.

Tối bảy rưỡi Tần Không mới chỉnh xong mic vào kênh, đã có ba nghìn người đợi ở đó rồi.

Hắn lặng lẽ đổ mồ hôi hột. Bình thường hát hò tâm sự nhiều lắm cũng chỉ có hai nghìn người thôi. Hôm nay người chưa tới đã đạt tới mức ba nghìn, nhất là lại có thêm mấy cậu bạn CV đang online, vốn chỉ định tùy tiện chơi một lát, nhưng xem ra không thể quá tùy tiện rồi.

“Khụ khụ, có nghe được không?” Đèn xanh biểu hiện đang nói sáng lên.

“Để mọi người chờ lâu thật có lỗi quá, máy tính của tui bị rơi, hỏng rồi.”

“Sinh nhật sao lại bị kịch như vậy chứ.”

“May mà sát vách có hàng xóm vô cùng tốt bụng, cho tui mượn vi tính, mới có cơ hội ở đây tán gẫu với mọi người.”

“Hả? Sủi cảo ngon không? Hê hê, ngon lắm đó.”

“Đừng giục nào đừng giục nào, ngày nào cũng nghe rồi, mọi người không thấy chán sao?”

“Hôm nay chơi trò mới đi.”

“Mọi người xem, hôm nay có nhiều CV tới như thế, để họ phối một đoạn kịch trực tiếp ọi người nghe được không?”

Đúng lúc đó chợt vang lên một tiếng cạch, CV Thanh Minh bạn tốt của Tình Không sáng đèn nói: “Ày Tình Không này, cậu thật không tốt bụng chút nào, bọn tôi chỉ tới vậy xem thôi. Người đầy thọ như cậu mới nên hi sinh chứ, ừm... Hay chơi trò bạn hỏi tôi đáp đi.”

Tất cả các fan đều biểu thị đồng ý.

“Hê — Hôm nay mọi người tới chơi tôi đúng không.” Tình Không bĩu môi, nói. “Ông đây phụng bồi! Nói đi! Chơi thế nào.”

Thanh Minh cười to: “Ha ha, ở đây đông như vậy, mọi người có gì muốn hỏi đều có thể hỏi, Tình Không phải trả lời đúng sự thật, nếu không thể trả lời thì cậu phải có bồi thường nho nhỏ cho người hỏi. Thấy thế nào?”

Đám fan lại tiếp tục đồng ý.

Tình Không hừ hừ hai tiếng, nói: “Này mọi người đều phản hết rồi phải không. Được rồi, quà bồi thường sẽ là bưu thiếp gửi kèm chữ kí là được chứ gì.”

Đám fan bên dưới vô cùng kích động.

Ngô Minh ngồi ngẩn ra trước máy tính một lát, câu hỏi? Bưu thiếp?

Lắc lắc đầu gạt suy nghĩ này qua một bên, Ngô Minh đứng lên tự rót nước, uống ừng ực hết cả cốc.

Trên YY Thanh Minh đang bận rộn khuấy động bầu không khí: “Chỉ có hai mươi phần thôi nha! Ba, hai, một!”

Vừa lệnh một tiếng, đám fan trong kênh liền điên cuồng ấn lên mic, chớp mắt đã xếp hàng tới số thứ tự mấy trăm. May mà quản lý nhanh tay nhanh mắt, đám sau số hai mươi đều bị đuổi xuống dưới.

Người đầu tiên xếp hàng là một cô gái, giọng có hơi run rẩy, chắc là do căng thẳng.

“Đừng căng thẳng, hít sâu nào, rồi hỏi đi.” Tình Không dịu dàng nói.

Cô nàng hít sâu hai ba lần, rồi lên tiếng: “Tình Không sama, eh, eh... Em sống cùng thành phố với anh đó em rất thích anh có thể gặp gỡ một lần được không!”

Tình Không phụt một tiếng cười ra, đám fan trong kênh cũng hết, câu hỏi của cô này đâu phải câu hỏi nha, là trần thuật cầu khiến rõ ràng rành! Vì vậy cả đám đều nhao nhao lên trong khung chat “Iem cũng muốn gặp nha” vân vân đủ loại.

“Cô gái à, anh phải nghiêm túc trả lời em là không được.” Tình Không nói. “Có điều mấy chuyện như duyên phận thực sự rất kì lạ, biết đâu anh lại ở ngay cạnh nhà em thì sao!”

Câu này khiến Ngô Minh suýt phun hết ra, cậu vội vã nhìn ra cửa một chút mới an tâm thở ra. Sát vách đúng là có một fan cuồng, có điều là “thai phụ”, không phải cô gái!

Vì vậy cô nàng số một liền oanh oanh liệt liệt bị đuổi xuống dưới.

Các câu hỏi kế tiếp có đủ mọi thể loại, còn có mấy câu dở khóc dở cười, ví dụ như nếu các bạn CV ở đây đều ngã xuống nước, anh sẽ cứu ai đầu tiên. Tình Không nói quanh co vòng vèo một lát, nhưng lại bị mọi người ép nhất định phải chọn một người, cả đám CV cũng nhao nhao lên, cuối cùng đành phải tặng bưu thiếp.

Cũng có câu hỏi rất bạo dạn, cô nàng vừa lên liền hỏi thẳng: “Cầu số đo ba vòng kê kê^[1] của sama.”

Ngô Minh vừa nghe được liền đỏ bừng mặt, rồi lại giận dữ bĩu môi, mình đỏ mặt làm cái gì vậy chứ. Con gái ngày nay đúng là không đỡ nổi.

Tình Không thoáng cái, vội vã nói em gái à, tốt nhất là để anh tặng em bưu thiếp luôn đi.

[1] Kê kê: cái đo đo XD

5. Chương 5

Người cuối cùng đặt câu hỏi cũng là con gái, số lượng hai mươi người được chọn tuy là nhiều, nhưng cũng chẳng có lấy một người là nam.

Có điều chuyện này cũng bình thường thôi, fan của các sama trong giới vồng phối có đến 99% là con gái mà.

Có lẽ là do có thời gian chuẩn bị tâm lý, cô gái kia thổ lộ một chút tình cảm của mình với Tình Không xong, mới chậm rãi hỏi: “Theo như mấy lời mọi người spam trong kênh ban nãy, em thay quần chúng hỏi một câu đi, Tình Không-sama, tiêu chuẩn kén vợ của anh là gì?”

Ngô Minh nghe xong trong lòng thoáng hồi hộp, tiêu chuẩn kén vợ?

Tình Không nghiêng đầu suy nghĩ một lát, liền trả lời: “Vấn đề này anh thực sự chưa nghĩ tới bao giờ, nhất thời cũng không nói rõ ra được...”

Hắn ngừng một lát rồi nói tiếp: “Anh nghĩ nếu có thể thì muốn người đó biết hiểu ý người khác một chút, dịu dàng một chút... Hừm, thực ra chuyện này cũng chẳng chắc chắn được, biết đâu gặp thích luôn thì sao.”

Đám fan trong kênh đều nổi máu gà lên, không ngừng spam kênh nói muốn giúp sama tìm đối tượng.

Lúc này Thanh Minh chợt chen vào: “Còn phải là giới tính nam nha.”

Mọi người đều cười vang, Tình Không còn để thêm: “Còn cần phải nói sao, mọi người biết từ lâu rồi.”

Nhất định cũng sẽ có cô gái nào đó đau lòng, có chút mất mát, nhưng Tình Không đã công bố tính hướng của mình từ lâu rồi, hướng chỉ giới vồng phối giai thẳng khó cầu cũng không phải chuyện mới ngày một ngày hai, cho nên mọi người đều chỉ nói câu chúc phúc thôi —

[Tình Không-sama sinh nhật vui vẻ, phải nhanh nhanh tìm được tiểu thụ hiểu ý người khác lại dịu dàng văn nhả nha!]

Không biết là ai gửi những lời này lên đầu tiên, nhưng một lát sau đã bị mọi người spam lại, chớp mắt toàn màn hình đều ngập chìm trong mấy câu này.

Trong lòng Tần Không không khỏi có chút ngọt ngào, đám con gái này tuy bình thường có hơi ồn ào một chút, nhưng vẫn có những fan vừa hiểu ý lại dịu dàng như thế này, thực sự là quá hạnh phúc. Hắn cứ như bị chìm chết trong hồ mật rồi, choáng váng hết cả người.

Cười ha ha hai tiếng, nói: “Cảm ơn mọi người, thầy bói nói tui năm nay có sao Hồng Loan chiếu mệnh, nhất định có thể gặp được người số phận an bài nha.”

“Nào, giờ hát ọi người nghe.” Tiếng nhạc đệm vang lên.

Ngô Minh bữu bữu môi: “Sama nếu tìm được tiểu thụ thì sau này cũng không thể hát hò mỗi ngày nữa, thời gian phối âm cũng phải giảm thiểu nhiều...”

Vì vậy lại ôm chén trà than thở.

Tiếp theo đến lượt các CV khác lên mic góp vui ọi người.

Tình Không thực sự rất cảm kích, có nhiều người như vậy cùng hắn hưởng thụ sinh nhật, khiến hắn đang hát cũng không kìm được mà nghẹn ngào: “Lúc bị bêu xấu tôi rất khó chịu, có lần còn có ý định rời khỏi giới trong đầu. Tôi có làm sai chuyện gì đâu, nhưng lại có người không thích tôi như vậy. Nhưng vừa nghĩ đến vẫn còn nhiều người yêu thích, ủng hộ mình như mọi người, liền cảm thấy bất luận chuyện gì cũng vượt qua được. Dù thế nào đi nữa, cảm ơn mọi người đã cho tôi sức mạnh.”

Các fan rất ít khi nhìn thấy Tình Không nghiêm túc như vậy. Tình Không bình thường đều biểu hiện ra là không hề quan tâm, không ngờ những chuyện không hay này vẫn có thể ảnh hưởng đến hắn.

Mọi người đều lên tiếng an ủi, khung đối thoại bị spam nhanh vùn vụt.

Ngô Minh sứt sứt mũi, dùng âm lượng chỉ để một mình mình nghe thấy mà lẩm bẩm: “Em sẽ luôn thích anh.”

Khóe mắt có hơi ẩm ướt, gõ chữ lên khung —

Vô Danh: Sức mạnh là để trao đổi với nhau mà, cũng cảm ơn anh đã cho em sức mạnh.

Tình Không liếc thấy lời của Vô Danh, liền nói: “Vô Danh nói đúng lắm, sức mạnh là để trao đổi, he he, những lời này vừa nói ra liền khắc sâu vào lòng tui rồi, Vô Danh cô nương, anh tặng em bưu thiếp nha.”

Ngô Minh sững sốt, bưu thiếp?

Mọi người đều biểu lộ lòng ước ao đổ kị oán hận, liên tục spam em cũng muốn.

Tình Không nói: “Vị cô nương Vô Danh này anh thấy quen lắm, bình thường luôn reply weibo của anh, cho nên mới tặng cô ấy một tấm. Đừng vội, sau này mọi người còn có cơ hội mà.”

Thì ra ID của mình quen thuộc lắm sao? Ngô Minh do dự, tuy rằng rất muốn có bưu thiếp, nhưng mà...

Quản lý liền nhắc Vô Danh lên mic, nói để cô nương này nói vài câu đi.

Đèn xanh biểu thị đang nói tuy sáng, nhưng chẳng hề có tiếng nào phát ra.

“Í? Mic có vấn đề sao?” Tình Không kêu. “Cô nương em thử nói linh tinh gì đó xem nào.”

Ngô Minh há há miệng, nhưng vẫn không nói ra được gì.

Trước đó cũng có mấy cô gái không thể nói trên mic, chỉ đành đổi ID của mình thành yêu cầu thôi.

Tình Không nói: “Nếu vậy lát nữa em gửi địa chỉ cho Hoàng Mã (quản lý toàn bộ kênh) nhé, anh đành tiếc nuốt ôm em xuống vậy—“

“Chúc mừng sinh nhật!”

Ngô Minh thấy mình sắp bị ôm xuống, liền vội vàng nói ra một câu, rồi nhanh chóng ấn xuống mic.

Cậu cúi đầu che mặt, thoáng chốc mặt đã đỏ bừng như sung huyết, tim cứ đập thành thịch, thịch thịch.

Tình Không đột nhiên nghe thấy câu chúc mừng sinh nhật, liền đàn mặt ra: “...? Ai đang nói vậy?”

Đám fan đang onl đều = =, nếu không nhìn nhầm, hình như là... Vô Danh... cô nương kia?

Quản lý viên vừa ôm cậu lên mở mic, xấu hổ e hèm vài cái, xem ra cũng bị giật mình: “Eh, vừa nãy là Vô Danh nói... Oa, không ngờ là con trai!”

Tình Không có chút , ban nãy hấn lại cứ gọi người ta là cô nương, đành ngượng ngùng nói: “À à, vị cô nương Vô Danh này... à không không, tui không có ý này, thì ra là con trai sao, phụt!”

Kênh YY bị spam cả đồng ha ha trong nháy mắt.

“Đừng cười đừng cười, anh xin lỗi, xin lỗi còn không được sao.” Tình Không cũng không để ý người ta có nhìn thấy hay không, nghiêm nghiêm mặt, trang trọng nói: “Thật ngượng quá, có điều cảm ơn lời chúc của bạn!”

Mặt Ngô Minh vẫn còn rất đỏ, nhưng nhịp tim cũng dần dần trở lại bình thường. Không ngờ mình lại có can đảm nói ra, may mà chỉ nói bốn chữ, cũng không dễ bị nhận ra là hàng xóm.

Chuyện Tình Không nghĩ cậu là con gái cũng không có gì đáng trách, dù sao phần lớn fan của hấn đều là nữ hết, đã có ấn tượng ban đầu như vậy rồi. Với người khác mà nói, đột nhiên xuất hiện một thằng con trai thế này, kinh ngạc là chuyện đương nhiên.

Việc một thằng con trai xuất hiện cũng là nhạc đệm nho nhỏ cho hôm nay, Tình Không vô cùng cao hứng, hăng hái bộc phát, liền hát vài khúc cao âm.

Kết cục là trò đùa hằng ngày trong kênh lại xuất hiện, mọi người đều ra sức spam: “Đã muộn rồi, thai phụ nhà bên sắp tới gõ cửa đó!”

Tình Không hừ một tiếng: “Hát ấy người nghe mấy người còn ghét bỏ!”

Còn về “thai phụ” nhà bên — Ngô Minh, lúc này vẫn đang căng óc xoắn xuýt như bánh quai chèo. Cậu đang băn khoăn về vụ bưu thiếp kia.

Nếu nói không muốn thì là nói dối rồi. Đã là hàng xóm vài năm với Tần Không, vẫn kiếp nửa đời không quen biết, vượt qua tình hữu nghị, nhưng cũng chẳng phải bạn bè. Cho dù mượn cớ gì đi nữa, đều không thể “chôm” được tấm bưu thiếp kèm chữ kí từ tay Tần Không đúng không? Huống chi người ký lại là Tình Không, không phải Tần Không.

Dù sao cũng không thể gõ cửa nói: “Hi, Tình Không-sama, đưa bưu thiếp cho tôi luôn đi!”

Cậu lắng nghe tiếng ca truyền đến từ nhà bên, hít sâu một hơi, rồi gõ địa chỉ gửi cho Hoàng Mã.

Chọn địa chỉ nào được đây, Ngô Minh suy nghĩ rất lâu.

Tất nhiên là không thể gửi về nhà, cái này còn không dám nghĩ tới kìa.

Gửi đến công ty cũng không được, Tần Không biết mình công tác ở đó.

Cuối cùng đành đưa địa chỉ nhà của một đồng nghiệp ra.

Ngô Minh vừa mếu máo vừa nghĩ: Không thể trực tiếp nhận bưu thiếp kèm chữ ký, lại phải giải thích với đồng nghiệp, khó chịu!

6. Chương 6

Trưa hôm sau, lúc Ngô Minh đang ở nhà làm vệ sinh thì tiếng gõ cửa vang lên.

Nhìn liếc qua mắt mèo thì đúng là Tần Không, còn ôm laptop, xem ra là tới trả đồ.

Vừa mở cửa, Tần Không liền đưa laptop ra, nói: “Cám ơn cậu nhiều lắm.”

Ngô Minh chợt nhớ đến chuyện tối hôm qua, mặt thoáng chốc đỏ bừng, ngượng ngạo không biết nên trả lời thế nào, chỉ nhận lấy laptop rồi đứng đơ ra đó.

Tần Không thấy hơi kỳ quái, không biết cậu hàng xóm đỏ mặt làm gì: “Sao vậy?”

“Không không —“ Ngô Minh luống cuống, “Tôi, tôi.... Không, không có gì đâu. Hàng xóm giúp đỡ nhau là chuyện nên làm mà.”

Tần Không cười nói: “Hôm nào tôi mời cậu ăn!”

“Cái đó...” Ngô Minh nhìn qua laptop, “Máy tính của anh chưa sửa xong đúng không, nếu cần dùng thì cứ giữ lại đi.”

Tần Không khoát khoát tay, giải thích: “Không cần đâu, chỉ là chỗ cắm nguồn bị hỏng, hai ngày nữa là sửa xong rồi, tôi không vội dùng đâu.”

Ngô Minh gật gật đầu, nói: “Ừ, anh có cần thì cứ nói nhé.”

Tần Không xua tay, “VẬY tôi về đây.”

Ngô Minh quay về phòng, ôm vi tính lăn lộn gào khóc trên giường —

Sao mình lại không biết nói chuyện thế chứ! Lại bị chê cười rồi chiếp chiếp chiếp.

Ở nhà bên cạnh, Tần Không vừa đóng cửa xong liền ha ha cười vài tiếng. Hàng xóm tốt bụng thật tốt, lúc đỏ mặt trông cứ như thẹn thùng á, cười lên cũng rất đáng yêu.

Đối tượng kén vợ của mình sao, hẳn ngẫm nghĩ một hồi, chắc là giống như hàng xóm, tốt bụng đáng yêu, nhìn qua có vẻ mềm mềm sờ sướng lắm, đúng là loại mình thích.

Có điều tai có vẻ không tốt lắm?

Mình hát hò mỗi ngày như thế, tầng trên tầng dưới đều khéo léo nhắc nhở vài lần rồi, sao sát vách lại chẳng hề có ý kiến gì hết?

Ngày nghỉ mừng một tháng năm trôi qua rất nhanh, lại đến ngày đi làm độc ác rồi.

Lúc Ngô Minh đi làm cả người cứ như đang bay, bước trên đường cũng cười tươi như hoa, lúc ra trạm bắt tàu khéo môi vẫn cứ nhếch hết cả lên.

Lúc ra khỏi cửa còn chạm mặt Tần Không, lên tiếng chào vô cùng vui vẻ: “Chào buổi sáng.”

Điều này khiến Tần Không thoáng buồn bực, đi làm vui thế sao?

Nguyên nhân của sự hân hoan này rất đơn giản, hôm qua đồng nghiệp gọi điện cho cậu, nói bưu thiếp tới nơi rồi, hôm nay sẽ mang đi cho.

Nếu là gửi bưu thiếp trong cùng một thành phố thì chưa đầy một tuần là nhận được rồi.

Vừa nghĩ đến có thể nhìn thấy bưu thiếp có chữ ký của Tình Không-sama, lại còn đặc biệt viết tặng Vô Danh, Ngô Minh liền không kìm được nổi kích động.

Sama mình thích ở nhà bên, tuy có thể tiếp xúc nhưng cũng không thể dụ dỗ trực tiếp. Mà có lẽ cậu cũng chẳng dám, hay nói đúng hơn là không muốn dụ dỗ, khế siết tay, ừ, lặng lẽ yêu thích là được rồi, làm một fan cuồng lý trí thôi.

Còn về tấm bưu thiếp thực sự là một điều tuyệt vời ngoài ý muốn, là một vật vô cùng mong chờ nhận được. Như vậy mỗi ngày có thể nhìn chữ ký mà bắn loạn!

Nhất định phải để vào khung, đặt đầu giường ngắm mỗi ngày!

Sau khi tan ca, Ngô Minh vừa ngâm nga điệu “Hôm nay là ngày lành, mọi chuyện đều có thể thành sự thực~” vừa ôm đồ, nhẹ nhàng bước ra khỏi thang máy.

Sáng nay cậu vừa nhận được bưu thiếp, liền vui đến mức dí mặt vào mua một cái, còn ôm chặt đồng nghiệp nói muốn mời ăn cơm! Người vốn luôn bình tĩnh như cậu đột nhiên kích động thế, không khỏi khiến đồng nghiệp .

Trên đường về nhà tiện đường quẹo vào siêu thị, chuẩn bị nấu nướng thêm cho bản thân hôm nay.

Sau đó còn mua cả một đồng hoa quả đến mức nặng không xách nổi, đành ôm lên lầu.

Lúc ra khỏi thang máy vẫn còn đang ngâm nga, tình cờ chạm mặt Tần Không đang trên đường ra ngoài, đột nhiên nắc một tiếng, im bật.

Tần Không phì cái cười ra tiếng, nói: “Hôm nay vui vẻ vậy sao.”

Ngô Minh ngập ngừng nửa ngày, mới bảo: “A a... ha ha, đúng đúng.” Vừa nãy hát bị nghe thấy rồi đúng không, a, mất mặt quá!

Tần Không gật đầu, đang định đi bỗng đột nhiên quay đầu lại hiếu kỳ hỏi: “Gặp chuyện gì vui sao?”

“A! Không có gì đâu!” Ngô Minh ngẩn ra một lát, dù sao cũng không thể nói vì tôi mới nhận được bưu thiếp của anh mà. Vợ vãi vầy chào, mở cửa chạy vụt vào trong.

Sầm một tiếng, đóng cửa.

“Này! Cậu hát cũng được lắm!” Giọng Tần Không truyền đến qua cánh cửa.

Ngô Minh dựa mình vào cửa, hận không thể giấu hết mặt đi, xấu hổ muốn chết.

Trở về phòng mở vi tính, bật weibo của Tình Không lên. Hôm nay viết nhiều thật đấy.

Status đầu tiên gửi lúc sáng.

CV Tình Không: Ngày đi làm vạn ác! [nước mắt]

Ngô Minh reply —

Tên trong không có tên: Sờ sờ sama, không đi làm làm sao có tiền được.

Cái thứ hai là chuyển phát một vở kịch mới, lồng diễn viên phụ.

CV Tình Không: [Chuyển phát weibo] Diễn viên phụ, trừ tui ra thì còn ai làm?

Ngô Minh reply —

Tên trong không có tên: Ra kịch mới, chạy vợ đi nghe~

Cái thứ ba là @ từ một cô gái.

XXXXX: @CV Tình Không Tình Không-sama, nhận được bưu thiếp rồi =3=. [Hình ảnh]

CV Tình Không: [Chuyển phát weibo] He he, nhận được thì tốt rồi.

Ngô Minh reply —

Tên trong không có tên: Sama em cũng nhận được rồi ><.>

...

Cái cuối cùng là vừa post.

CV Tình Không: Hôm nay hàng xóm không biết gặp chuyện tốt gì, có vẻ vui lắm...

Ngô Minh reply —

Tên trong không có tên: Thai phụ nhà bên có thể là sắp sinh chăng?

Tình Không trả lời: Đạp bay~

Ngô Minh nhận được trả lời lại ôm gối lăn lộn trên giường, ai da sama trả lời mình rồi ngao ngao ngao~

Tối nay nhà bên không hát. Trong lòng Ngô Minh quả thực có hơi mất mát một chút, ngồi trước máy tính, treo nick phải trái chờ đợi, Tình Không vẫn không lên. Cậu liền đưa tay gõ gõ tường “Cộc cộc cộc”, không ở nhà sao?

Tần Không nhà bên đang dọn dẹp tủ quần áo, nghiêng đầu chau mày một lát, tiếng gì vậy? Hình như là truyền tới từ nhà bên...

Gõ gõ tường thử xem, “Cộc cộc cộc”.

Ngô Minh xoay một cái rút hết tay với tai về, chôn đầu vào chăn, chớp chớp chớp không dậy được rồi.

7. Chương 7

Công việc của Tần Không bỗng nhiên bận rộn hẳn lên, tối nào cũng tăng ca, không có thời gian hát hò gì nữa, cả việc phối kịch lớp hồ cũng đành tạm dừng lại.

Sớm tinh mơ đã đi làm, đến gần khuya mới về nhà.

Cứ mỗi tối tầm mười một mười hai giờ, khi nhà bên truyền tới vài âm thanh nho nhỏ, Ngô Minh liền lăn qua lộn lại trên giường, cầm điện thoại lướt weibo. Hôm nay hẳn vẫn không update weibo nữa.

Ngô Minh thở dài: Mấy ngày rồi không gặp Tần Không-sama. QAQ

Tần Không mệt đến mức ngồi ỳ ra trước máy tính, xoa xoa thái dương, một tí sức lực mở máy cũng không có mà còn phải giao âm cho người trong tổ kịch, đêm nay nhất định phải ghi xong. Đành thở dài, khởi động máy.

Máy vi tính sáng lên. Khi màn hình we e màu xanh lam của window xuất hiện, hẳn bỗng đột nhiên nhớ tới hàng xóm tốt bụng nhà bên, hình như có vài ngày không chạm mặt rồi?

Tần Không thử đưa tay gõ tường vài cái, “Cộc cộc cộc.”

Nhà bên chắc là đi ngủ rồi? Mà nhắc mới nhớ, hình như nhà bên có nghe được tiếng mình hát hò? Như hôm đó á...?

Ngô Minh vẫn chưa ngủ, nghe thấy tiếng “cộc cộc cộc” có quy luật truyền đến từ bức tường, cũng đánh bạo vươn tay, gõ ba tiếng trả lời — “Cộc cộc cộc”?

Tần Không liền , thật sự nghe thấy sao? Lại gõ thêm ba lần nữa.

Ngô Minh thầm tự hỏi đây là đang làm gì vậy, lại cẩn thận gõ vài tiếng.

Tần Không: “....”

Nhà bên còn chưa ngủ, xem ra không phối âm được rồi. Hẳn đứng dậy, vận động thân thể thất lưng vài cái rồi cố ý lớn tiếng nói: “Mệt quá, đi ngủ thôi!”

Ngô Minh loáng thoáng nghe được hai chữ đi ngủ, lặng lẽ cười trộm, đây là nói cho cậu nghe sao! Cậu không muốn bị nhà bên nghe thấy, liền xoay đầu bịt miệng nín cười.

Tần Không nghe thấy nhà bên không có tiếng đáp trả, liền rón ra rón rén bê vi tính sang phòng khác xa xa một chút, mở kịch bản Trù hoạch giao cho.

Còn về Ngô Minh thấy sát vách không còn tiếng động gì nữa, liền nhắm hai mắt lại, dùng âm lượng chỉ để mình mình nghe được, nói: “Sama ráng nghỉ ngơi sớm sớm chút nha.”

Mấy hôm sau.

Lúc Ngô Minh vừa tan ca, đang nấu bữa tối ở nhà thì có tiếng gõ cửa vang lên.

Tần Không đứng trước cửa giơ tay chào, rồi chỉ chỉ sọt quần áo bẩn: “Hi, có thể mượn máy giặt chút được không, máy giặt nhà tôi lại lên cơn rồi.”

Ngô Minh thấy Tần Không tới không khỏi có chút kinh ngạc, lâu lắm rồi mới gặp hẳn. Cậu gật đầu bảo hẳn vào nhà, rồi hỏi: “Hôm nay sao tan ca sớm vậy?”

Tần Không bỏ đồ xuống, nói: “Ừ, mấy hôm trước phải tăng ca, cuối cùng cũng xong việc rồi, giờ có thể rảnh rang hơn chút đỉnh.”

Ngô Minh mừng thầm, oa, lại có thể nghe sama hát mỗi tối rồi! Nhưng trên mặt cũng chẳng lộ ra vẻ gì, chỉ nói: “Ừ, nên chú ý thân thể một chút. Máy giặt ở bên đó, anh cứ dùng đi!”

Tần Không khó khăn bê sọt quần áo sang, khởi động máy ầm ầm đổ nước vào, rồi ném hết đồ vào trong, bỏ thêm nước giặt, còn vừa làm vừa gào lên với Ngô Minh đang ở trong bếp: “Này, Ngô Minh, cậu có cảm thấy phòng chúng ta cách âm không tốt lắm không?”

“Sao cơ?” Ngô Minh nghe không rõ lắm, liền đeo tạp dề bước ra. “Anh nói gì sao?”

Tần Không nhìn hàng xóm đeo tạp dề từ trên xuống dưới, cái tạp dề hình Rilakkuma này rất hợp với cậu ta, không tệ.

Ngô Minh đỏ bừng mặt, có chút ngượng ngùng. Mình là người lớn, còn là nam nữa, lại đi mặc tạp dề hình Rilakkuma hệ moe này, bị sama mình thích bắt gặp rồi... Trùng mắt nhìn một cái, hỏi: “Nãy anh bảo gì cơ?”

“Tôi hỏi, cậu thấy cách âm giữa hai nhà thế nào?” Tần Không thu lại ánh mắt bất lịch sự kia, khụ khụ hai cái rồi bảo: “Người gõ tường với tôi hôm đó là cậu đúng không?”

Ngô Minh nghe nửa câu đầu xong có chút hoảng loạn, không phải hấn nhận ra gì rồi chứ? Nhưng liền lập tức an ủi bản thân, không đâu không đâu, bình tĩnh trả lời: “Ừ, là tôi.”

“Vậy... bình thường cậu cũng nghe thấy tiếng hát sao?”

“Ừ, có nghe chút.”

Đến phiên Tần Không rồi. Thì ra nhà bên vẫn có nghe thấy sao, “Ngại quá, ảnh hưởng tới cậu rồi đúng không!”

“Không sao không sao.” Ngô Minh xua tay. “Lúc anh hát tôi đều đeo tai nghe mà.”

Đeo tai nghe nghe rõ hơn nhiều nha!

Tần Không sờ sờ mũi, hỏi tới vấn đề trọng điểm: “Vậy.. cậu có nghe thấy tiếng kì quái gì khác không? Ví dụ như một giọng nam la to, hay lúc khóc lúc cười gì đó?”

Ngô Minh vội vã lắc đầu: “Không thấy, lẽ nào bên nhà anh nghe được sao?”

“Thế à, vậy chắc tôi nghe lầm rồi.” Tần Không cảm thấy có hơi lạ, sao cậu ấy lại không nghe thấy mình phối kịch nhỉ?

Hấn vội vàng xin lỗi Ngô Minh: “Thật ngại quá, thỉnh thoảng tôi vẫn hay hát một chút, nếu có ảnh hưởng gì đến cậu thì cứ nói với tôi nhé.”

Tuy rằng nhà bên không có thai phụ, nhưng ảnh hưởng tới hàng xóm cũng không ổn...

“Ừ, anh cũng phải chú ý nghỉ ngơi, tối đừng thức khuya quá.” Ngô Minh tuy ngoài miệng trả lời vậy, nhưng thực ra trong lòng đang oán thầm: Có nghe được cũng không nói cho anh biết.

“Sau này tôi sẽ chú ý.” Tần Không nói.

Máy giặt ầm ầm chuyển động, một lát là giặt xong hết rồi.

Vừa đúng lúc cơm chín, Ngô Minh liền bê đồ ăn sang, mở miệng gọi Tần Không: “Cùng ăn cơm đi, hôm nay tôi làm nhiều món lắm.”

Tần Không vớt quần áo lên vắt rồi ném vào sọt đồ, hơi ngượng ngùng nói: “Không cần đâu không cần đâu, làm phiền cậu quá rồi.”

Hấn bê sọt đồ qua phòng khách, chợt ngửi thấy mùi thức ăn, đám sâu tham ăn trong bụng đều bị hấp dẫn nhện nhạo hết cả lên, “Ừng ực~” một tiếng, cả hai người đều nghe thấy.

Ngô Minh phì cười một tiếng, bày ra thêm một bát cơm nữa, vẫy tay: “Qua đây ngồi đi.”

Tần Không ử rử ngao một tiếng, bỏ sọt đồ xuống, chọc chọc bụng mình vài cái, tức giận nói: “Mày đúng là không chịu thua kém chút nào!” Dứt lời liền ngồi xuống, trong lòng nghĩ hôm nay lại có thể ăn ké cơm nhà hàng xóm, đúng là — hạnh phúc quá đi!

Hận không thể phát status nói cho toàn bộ thế giới nghe, hàng xóm thực sự quá tốt hu hu hu.

“Anh nếm thử cái này xem.” Ngô Minh gấp một miếng khoai tây hầm cho Tần Không.

“Ừm, ngon lắm!”

Ngô Minh lộ ra nụ cười mờ nhạt. Tài nấu nướng của mình được người mình thích tán thưởng, đương nhiên là một chuyện rất vui vẻ rồi.

Vì vậy cậu cũng quyết định khen ngợi Tần Không một chút, nói: “Anh hát hay lắm đó.”

8. Chương 8

“Khụ khụ khụ...!!!” Tần Không vừa nghe vậy suýt sặc, cái gì! Hát hay lắm!? Vậy không phải hàng xóm nghe rõ từ a đến z sao?!

Chết rồi, thai phụ thật tăng trên chuyến đi, nhưng thai phụ giả nhà bên này lại nghe hết được như vậy, chỉ cách! Một! Bức! Tường! A!

Mặc dù được khen lẽ ra nên vui mới đúng, nhưng sao hắn cứ cảm thấy khóc không ra nước mắt chứ.

Vừa nhớ đến chuyện lúc mình hát cao hứng quá đã từng kiêu ngạo hô lên mấy lời “Này, thai phụ nhà bên cô vẫn khỏe chứ!”, liền cảm thấy vô cùng xoắn xuýt, không phải bị nghe hết rồi đó chứ?

Ngô Minh thấy bộ dáng “có tật giật mình” của Tần Không, hắn là đang nghĩ đến điều gì đó không tốt. Cậu mỉm cười, tiếp tục nói: “Thai phụ tăng trên chuyến đi lâu rồi, anh không biết sao?”

“Khụ khụ khụ khụ...!!!” Tần Không suýt chút nữa phun hết cơm ra. Nói gì không nói lại đi nói chuyện này!

Ngô Minh nhìn Tần Không: “...”

“Ngại quá ngại quá! Tôi ăn hơi vội!” Tần Không vội vã nói.

“Uống chút nước đi, đừng vội.” Ngô Minh rót cho Tần Không chén nước. Người tốt đôi khi cũng xấu bụng một chút, tuy biểu hiện bên ngoài vô cùng lo lắng quan tâm, thực ra trong lòng đang âm thầm đắc ý — rốt cuộc cũng báo được thù rồi, ai bảo anh ngày nào cũng gọi tôi là thai phụ!

Bữa ăn này của Tần Không đúng là buồn vui lẫn lộn, hăng hái hô “Để tôi dọn cho!” rồi cầm bát đĩa rửa sạch sẽ, ở nhà còn chẳng bao giờ chăm chỉ đến thế.

Lúc xách đồng đồ ra ngoài, vô cùng chân thành nói một câu: “Cảm ơn đã chiêu đãi.”

Ánh mắt chân thành lại có chút áy náy khiến tiểu tâm can của Ngô Minh thoáng chút run rẩy — eh, có phải mình đã làm sai gì rồi không?

Tần Không vừa bước vào nhà liền tốc độ chớp nhoáng vọt đến trước máy tính, gửi một status weibo.

CV Tình Không: Hôm nay được hàng xóm tốt bụng chiêu đãi bữa tối. Hàng xóm còn khen tui hát hay, làm tui đây vừa mừng vừa ngượng... [nước mắt]

Ngô Minh reply —

Tên trong không có tên: Hừ, hàng xóm không chừng đã biết anh gọi người ta là thai phụ rồi!

Tình Không trả lời: Em đoán trúng rồi...

Tối hôm đó, lúc Tình Không đang hát hò trên kênh, có vài fan yêu cầu hát ca khúc cao độ đều bị hắt từ chối không chút do dự, nói như vậy nè: “Không được không được, lát nữa hàng xóm tới gõ cửa mất.”

Đám fan liền gõ chữ dưới khung: Lỡ thai phụ sát vách nghe được kích động quá, muốn sinh luôn thì biết làm sao!

Tình Không nhỏ giọng nói: “Suyt, cho nên mới nói, phải nhỏ giọng lại. Anh hát ọi người nghe mấy khúc dịu dàng một chút thôi.

Ngô Minh mỉm cười: Có nhỏ tiếng nữa thai phụ nhà bên vẫn nghe thấy.

Màn đêm buông xuống, Tần Không đang trần trọc muốn ngủ, đột nhiên nào bộ bỗng hiện ra hình ảnh hàng xóm nhà bên qua gỗ cửa nói: “Sama, có thể nói nhỏ chút được không?” Rùng mình. Vất vả lắm mới ngủ được, nhưng lại mơ thấy Ngô Minh vác cái bụng bự nói: “Sama, em sắp sinh rồi.”

Tần Không giật mình tỉnh lại, phía sau toát ra một đồng mồ hôi lạnh, thật đáng sợ!

Lại liếc qua đồng hồ báo thức, dậy sớm hơn bình thường một tiếng. Lại bắt đầu mơ màng, nghĩ sáng nay lúc đi làm có thể chạm mặt Ngô Minh không, rồi nghĩ đến cơm Ngô Minh nấu, bỗng thấy bộ dáng Ngô Minh cũng rất đẹp, tính cách lại tốt, đúng là kiểu hần thích. Mà hình như còn chưa có bạn gái...?

Chợt nhận ra mình đang suy nghĩ linh tinh cái gì, liền lặng lẽ cầm điện thoại viết weibo —

CV Tình Không: Chết, hình như thích người ta mất rồi.

Sáng hôm đó Ngô Minh vừa ra khỏi cửa liền chạm mặt Tần Không, bỗng cảm thấy Tần Không đặc biệt thân thiện. Bình thường chỉ bắt chuyện qua loa thôi, nhưng hôm nay lại nói rất nhiều: “Đã ăn sáng chưa? Nhất định phải ăn sáng đó, bụng rỗng đi làm không tốt cho sức khỏe.”

Kiên trì trả lời từng câu một, bỗng cảm thấy chút kỳ quái, sao Tần Không hôm nay có vẻ vui thế?

Khi Ngô Minh tan tầm trở về nhà, mở weibo của Tình Không ra, thấy cái status gửi lúc sáng kia, trái tim bỗng đập thịch một cái.

Ngồi thẳng người thở sâu, hít vào, rồi thở ra. Thì ra là hần có người để thích rồi, chẳng trách sáng sớm lại khác thường như thế. Cậu ráng tự an ủi: “Sama cũng có cuộc sống riêng, mình có thể nhìn thấy anh ấy, cũng đã hạnh phúc hơn vô số người rồi, phải biết thỏa mãn.”

Câu bình luận phía dưới —

Tên trong không có tên: Nói vậy người kia nhất định rất xuất sắc! Mong sama hạnh phúc!

Sau đó tựa vào ghế, không nổi nổi câu gì nữa.

Mấy ngày tiếp theo, tinh thần của Ngô Minh lúc đi làm đều rất tệ, cả người phờ phạc ủ rũ hết cả ra.

Người mình “đơn phương” đột nhiên để ý người khác, không khỏi có chút rầu rĩ, loại cảm giác này vừa giống lại vừa không giống thất tình...

Trong cơn ngơ ngẩn bỗng nhiên bị khí lạnh đột kích, Ngô Minh vinh quang trúng thưởng.

Vừa dậy liền cảm thấy toàn thân đau nhức, hắt xì dữ dội vài cái, cổ họng như bị nhét đá vào, rất khó chịu, đầu thì choáng váng sao đó. Đưa tay sờ trán, sốt mất rồi.

Ráng ngượng dậy gọi điện thoại cho công ty xin nghỉ, rồi lại lấy hòm thuốc ra tìm thuốc hạ sốt uống một viên. Toàn thân như nhũn ta, mất hết sức, ngay cả nuốt đều phải tốn cả một đồng lực.

Lại uống thêm chén nước, mơ mơ màng màng ngủ mất, khi tỉnh lại trời đã tối. Lại sờ trán, thoáng cười khổ. Vẫn không có dấu hiệu hạ sốt, mà hình như còn nghiêm trọng hơn nhiều.

Người ta một khi bị bệnh sẽ cảm thấy vô cùng yếu ớt, không hiểu sao cứ hay nghĩ đông nghĩ tây đủ thứ.

Ngô Minh lên cơn sốt, nhưng dòng suy nghĩ lại bay đến sát vách — Tần Không đang làm gì nhỉ, hình như tối nay không thấy hần hát. Hôm nay hần có viết weibo không nhỉ? Người hần thích là người thế nào, chắc là rất đáng yêu nhỉ? Yêu rồi thì phải dành thời gian cho người yêu nữa nhỉ, thời gian lên mạng sau này chắc cũng ít đi, thời gian hát lại càng ít hơn nữa...

Bỗng nhiên rất muốn gặp Tần Không, liền đưa tay gõ tường. Nhà bên có ai không? “Cộc cộc cộc.”

Tần Không đang ở nhà, hôm nay không hát hò gì, chỉ muốn nằm trên giường đọc tiểu thuyết thả lỏng bản thân một chút. Đột nhiên nghe được âm thanh truyền đến từ bức tường.

Chắc hàng xóm lại gõ tường rồi, tinh nghịch gõ trả lời “Cộc cộc cộc”.

Ngô Minh nghe thấy tiếng đáp lại, có chút vui vẻ, liền ngồi dậy định xuống giường. Đột nhiên hai mắt tối sầm, cả người chệnh choạng liền cộng đầu vào tường. “Ai da!” Đau đớn ngồi lại lên giường, ôm đầu không dám động dậy nữa. “Đau quá!”

Hễ xui xẻo thì dù uống nước cũng có thể bị rắc rối!

Tần Không đang chờ nhà bên gõ tiếp, còn nghĩ giao lưu kiểu này rất thú vị, nhưng không ngờ lại nghe thấy rầm một tiếng, ngay sau đó vang lên tiếng hô đau nhức truyền đến từ nhà bên, trong lòng thoáng giật mình — Làm sao vậy!

Đập tường lo lắng gọi to: “Này! Này! Cậu làm sao vậy?”

Bên kia không có tiếng đáp. Hắn bỗng nhiên cảm thấy vô cùng sốt ruột muốn nhảy bổ qua đó, liền lớn tiếng nói vọng qua: “Giờ tôi qua ngay, cậu ra mở cửa cho tôi!”

Ra ngoài, tới cửa hàng xóm ra sức ấn chuông, “Ngô Minh! Ngô Minh! Mở cửa ra nhanh, không sao chứ!”

Ngô Minh chậm chậm hồi thần, vẫn cảm thấy hơi choáng váng. Nhưng vừa định mở miệng nói không sao lại nghe thấy tiếng Tần Không đang đập cửa nhà mình, giờ mà không ra hẳn phá cửa là cái chắc. đành loạng choạng bước ra mở cửa, thở hổn hển nói: “Tôi bị cộng đầu thôi mà, không sao đâu.”

Tần Không thấy Ngô Minh mở cửa, an toàn đứng đó liền thở ra nhẹ nhõm. Nhưng vừa thở ra xong lại sốt ruột. Gò má đỏ bừng, mày nhăn nhó, cả người chẳng có chút thần sắc, xem cái vẻ mệt mỏi vô lực này, nhất định là bị bệnh rồi!

Vươn tay sờ lên trán người nọ, nóng hằm hập, lại xoa xoa tay, lạnh băng.

Đây là sốt rồi còn gì!

Nháy mắt bỗng nổi cơn giận, mắng: “Sốt cao thế này còn bảo không sao gì nữa!”

9. Chương 9

“Tôi uống thuốc rồi.” Ngô Minh yếu ớt trả lời, có hơi loạng choạng. Tần Không vội vàng đỡ lấy cậu.

“Đo nhiệt độ chưa!”

“Chưa.”

Tần Không dìu Ngô Minh ngồi xuống ghế trong phòng khách, vô cùng đau lòng. Tuy bình thường người này có vẻ sống rất tốt, nhưng tuyệt đối không biết chăm sóc bản thân! Hắn hấp tấp hỏi: “Nhiệt kế để ở đâu?”

Ngô Minh chỉ chỉ cái tủ đặt trong phòng khách: “Trong ngăn có một hòm thuốc...”

Tần Không vội vã bước qua lấy hòm thuốc ra, tìm nhiệt kế, rồi nhanh chóng kẹp cho Ngô Minh.

Năm phút sau lấy ra nhìn. 39 °, trời ạ, sốt cao như thế sao. Liền lập tức nói: “Không được, phải đưa đến bệnh viện thôi. Đi nào, tôi đưa cậu đi.”

Ngô Minh không ngờ lại nghiêm trọng tới vậy, xem ra người bình thường không bao giờ ốm thì một cơn cảm mạo cũng đủ nguy hiểm rồi. Biết không thể lè mè được nữa, đành gật đầu để Tần Không dìu ra ngoài.

Bước ra tới cửa cậu mới chợt nhớ ra chưa lấy đồ theo, liền đẩy đẩy Tần Không, nói: “Sổ y tế, quên đem sổ y tế rồi!”

“Ở đâu? Tôi đi lấy cho.”

“Ở gần kéo bàn làm việc trong phòng ngủ!”

“Cậu chờ một chút.” Tần Không đỡ Ngô Minh ngồi vững trên sofa rồi mới vào phòng ngủ, mở ngăn kéo ra liền thấy sổ y tế đặt ngay bên trái. Lúc vội vàng đem ra tình cờ đụng phải cạnh bàn “bang” một tiếng, khung ảnh vốn đặt trên bàn rơi đập xuống mặt đất.

May mà không vỡ! Hắn cúi xuống nhặt nó lên. Lúc đặt lại trên bàn Tần Không mới kinh ngạc nhận ra, đây không phải ảnh chụp, là... bưu thiếp?

Hắn lấy ống tay áo lau lau lớp kính trên khung ảnh, xác nhận lại lần nữa, là bưu thiếp, còn là tấm bưu thiếp hắn đã gửi đi nữa.

Phía trên có viết —

Gửi Vô Danh

Cám ơn sự yêu mến của bạn, mong bạn cũng hạnh phúc!

CV Tình Không

Đây là bưu thiếp gửi đi hồi sinh nhật mà.

Hôm đó viết rất nhiều, nhưng tờ này viết cuối cùng, cũng khá ấn tượng về nó.

Viết ột fan nho nhỏ luôn reply dưới weibo của hắn, luôn nghe hắn hát, đã nghe hết tất cả các kịch hắn phối, còn viết bình kịch rất dài, tên là Vô Danh.

“Tần Không, có tìm được không vậy?” Tiếng Ngô Minh truyền tới từ bên ngoài.

Đưa cậu đi khám vẫn quan trọng hơn. Tần Không đặt bưu thiếp lại chỗ cũ, nói: “Tìm được rồi, tôi tới ngay!”

Đưa người ta đến bệnh viện gần nhất. Bác sĩ vừa đo nhiệt độ cơ thể cho Ngô Minh xong, liền coi Tần Không như người nhà của cậu, bực mình trừng mắt mắng hắn: “Sao giờ mới đưa tới đây.” Lập tức kê đơn thuốc, để Tần Không đưa bệnh nhân đi truyền dịch.

Lúc gần xong dịch truyền đã đến tận khuya.

Ngô Minh choáng váng ngồi trên ghế, đầu dựa vào vai Tần Không, cảm thấy ngượng vô cùng: “Phiền anh quá.”

Tần Không nhìn Ngô Minh vẫn còn sốt cao, đau lòng muốn chết: “Cậu sống một mình cũng không chịu chú ý một chút, có việc gì phải tìm tôi giúp chứ. Chúng ta là hàng xóm, thế này cũng đâu có gì.” Lập tức ầm thầm nói thêm một câu: Em còn là người anh thích nữa chứ.

Tần Không cẩn thận ôm lấy cậu, rồi nói tiếp: “Ngủ thêm một lát đi, lúc nào cần thay thuốc tôi sẽ gọi y tá.”

“Ừm.” Ngô Minh kiệt sức gật đầu, ngoan ngoãn nhắm mắt lại.

Tần Không giờ mới có thời gian ngắm kỹ người đang tựa vào hắn.

Cậu nhắm mắt lại, hàng lông mi thật dài hất bóng lên làn da trắng, tiếng thở đều đều yếu ớt, khiến người ta có cảm giác lặng lẽ bình yên. Hắn chưa từng quan sát cậu gần đến mức này, bình thường chỉ thấy cậu đỏ mặt trông rất thẹn thùng, cười tươi thì rất đáng yêu mà thôi.

Ngô Minh, cậu là Vô Danh kia sao?

Cậu là Vô Danh mỗi ngày đều reply cho tôi sao?

Hắn chợt nghĩ, mặc kệ có phải hay không, tôi cũng sẽ không buông tay đâu.

Đợi đến khi Ngô Minh khỏi bệnh đã là ba ngày sau.

Trong vòng ba ngày này, Tần Không chỉ cần có thời gian rảnh là liền chạy qua chăm sóc cậu.

Mua đồ nấu cơm, quét tước dọn dẹp, cẩn thận từng chút một.

Thấy cậu gầy, liền nghĩ đủ cách như lên mạng tìm sách dạy nấu ăn cho người bệnh rồi ép cậu ăn.

Ngô Minh cũng ráng cự tuyệt hết lần này đến lần khác, nói cậu không phải tàn phế, huống chi thể này làm phiền hần quá.

Nhưng Tần Không chỉ nói: “Chúng ta là hàng xóm, đừng khách khí mấy chuyện này.”

Ngô Minh biết nếu còn từ chối nữa thì rất quá đáng, cho nên đành lặng lẽ chấp nhận.

Vì chăm sóc cậu mà mấy hôm nay Tần Không không lên mạng hát, cũng không phối kịch.

Hần còn viết trên weibo —

CV Tình Không: Gần đây nhà tôi có chuyện, không lên YY được, mọi người đừng đợi trên YY vô ích nữa. Cũng mong các vị Giám sát thông cảm, sau khoảng thời gian này tôi sẽ giao âm.

Lần đầu tiên Ngô Minh không bình luận gì, cậu cũng không biết mình nên viết gì nữa.

Không ngờ mình lại được gọi là người nhà, còn được người ta chăm sóc vài ngày nay.

Bỗng cảm thấy có chút hạnh phúc, cũng hơi tham lam nghĩ, nếu như có thể tiếp tục bệnh như này thì tốt rồi.

Cậu liếc qua tấm bưu thiếp trên bàn, thở dài.

Còn Tần Không ở nhà bên thì đang lặng lẽ follow weibo “Tên trong không có tên” của Ngô Minh, đọc hết từ đầu đến cuối. Không phải rất nhiều, chỉ có mấy trăm status thôi. Phần lớn chỉ là chuyển phát vài chủ đề đang nổi bật khắp toàn cầu, hay là cười nhiều sẽ mang thai đó vân vân.

Sau đó còn soát lại tất cả bình luận trong weibo của mình một lần —

Trời lạnh phải chú ý thân thể.

Dự báo thời tiết nói trời sắp mưa đó, phải mang dù nha.

Tối nay sama hát rất tuyệt.

....

Thấy những lời này trong lòng bỗng cảm thấy ấm áp, còn có vài bình luận nhắc tới thai phụ nhà bên, khiến hần bất giác phá ra cười lẩn lộn trên giường: Ha ha ha, sao Ngô Minh lại đáng yêu như vậy chứ, tự gọi mình là thai phụ!

Khiến giờ mỗi khi hần viết weibo xong đều F5 hết lần này đến lần khác, chờ Ngô Minh trả lời.

Hần quyết định thổ lộ với Ngô Minh vào đêm Thất tịch. Nếu không phải cảm thấy giờ chưa thích hợp, còn phải chuẩn bị nhiều thứ nữa, thì hần hận không thể lao sang gõ cửa nhà bên nói tôi thích cậu ngay bây giờ rồi.

Cười ha ha hai tiếng, lại gửi thêm một cái weibo—

CV Tình Không: Cầu cho ý kiến. Đêm thất tịch[1] muốn thổ lộ với người mình thích, trừ hoa hồng ra thì còn nên tặng quà gì nữa?

Reply bên dưới đều chúc thành công, rồi đề nghị đủ loại quà tặng. Tần Không xoa xoa cằm, hần chỉ muốn xem câu trả lời của Ngô Minh thôi.

Ngô Minh nhìn thấy status weibo này, đau lòng thật lâu, vô cùng đổ kị. Cậu ôm gối ngẩn người ra trên giường: Tình Không có người hần thích rồi, Tình Không có người hần thích rồi, Tình Không có người hần thích rồi...

Xốc lại tinh thần trả lời cho Tình Không —

Tên trong không có tên: Chỉ cần hai người đều có tình cảm với nhau, tặng gì cũng không quan trọng mà.

Tình Không vừa nhận được bình luận, liền lập tức trả lời: Nhưng tui không biết cậu ấy thích gì.

Ngô Minh thoáng kinh ngạc, rồi thở dài. Cậu ấy này cũng không phải mình, lại trả lời: Nếu là cho cậu ấy thì tặng nhẩn đi. Tự tay đeo cho cậu ấy. Sama, chúc anh hạnh phúc ^^.

Tần Không búng tay tanh tách một cái, lẩm bẩm: “Ừ, anh sẽ khiến em hạnh phúc.”

[1] Thất tịch: 7/7 âm lịch, được coi như ngày lễ tình nhân của phương đông o(>v<)o>

10. Chương 10

Thất tịch năm nay rơi vào thứ năm, lúc Ngô Minh tan ca trở về nhà, đã có vô số đôi tình lữ tay nắm tay nhau, mỉm cười hạnh phúc bước trên đường. So với họ, cậu bước đi một mình trên đường thế này trông có vẻ rất cô đơn.

Bình thường không cảm thấy gì hết, nhưng đêm thất tịch hôm nay bỗng thấy hơi tủi thân.

Tần Không nhà bên gần đây cũng chẳng mấy khi qua chơi, mình lại ngại không dám qua làm phiền hần, huống chi hần đã có người hần thích rồi.

Hôm nay Tần Không sẽ thổ lộ với người ta, chắc chắn là sẽ thành công thôi.

Giọng nói dịu dàng, hát lại hay, người cũng tốt bụng, nhiệt tình, hay giúp đỡ người khác. Hàng xóm đã đối xử tốt như vậy, với người yêu tất nhiên càng dịu dàng hơn.

Làm sao có ai nỡ lòng từ chối chứ.

Ngô Minh về đến nhà liền mở máy tính, mở web ra. Hôm nay Tần Không chỉ gửi một status weibo.

CV Tình Không: Đừng từ chối anh, nhé?

Ngô Minh vừa đau lòng vừa đỏ kị viết bình luận—

Tên trong không có tên: Nhất định sẽ thành công! Sama cố lên!

Tình Không reply: Vậy là được rồi! Hứa chắc nhé!

Ngô Minh sửng sốt, sao gần đây Tình Không hay trả lời bình luận của cậu thế?

“Ding dong”, chuông cửa vang lên. Ngô Minh đặt máy tính xuống, đứng lên mở cửa.

“Hi~” Tần Không đứng ngoài cửa, tay còn cầm một bó hoa hồng, nở nụ cười vô cùng rực rỡ.

“...” Ngô Minh lộ ra vẻ mặt nghi ngờ.

“Nhìn coi, trông tôi thế nào?” Tần Không hào hứng hỏi, “Đẹp trai không?”

Vest đen, áo sơ mi trắng cài đến tận cúc trên cùng, quần tây màu đen được là phẳng phiu, còn thêm cả đôi giày da được đánh ki đến mức bóng lưỡng. Tóc được chải rất cẩn thận, còn dùng gel tạo kiểu cố định. Buồn cười nhất là còn có cái nơ đỏ chóc ở trên cổ áo.

Ngô Minh bật cười: “Rất đẹp.” Rồi bổ sung thêm: “Không có nơ càng hoàn hảo hơn.”

Tần Không liền, tháo nơ ra đút vào túi quần, ngượng ngùng sờ mũi, nói: “Cậu bảo tôi như thế này đi thổ lộ có thành công nổi không?”

Ngô Minh tuy biết trước hôm nay Tần Không sẽ đi thổ lộ, nhưng vẫn làm ra vẻ kinh ngạc: “Tỏ tình sao?”

“Ừ, hôm nay là lễ tình nhân mà.” Tần Không nói. “Tôi thấy căng thẳng lắm, tôi phải nói gì với người ta đây?”

“Sao tôi biết được.” Ngô Minh trả lời.

Tần Không lộ vẻ rất đáng thương rất phiền não, “Nếu bị từ chối thì biết làm sao đây? Ngô Minh, nếu là có người muốn tỏ tình với cậu, thì nói gì cậu mới đồng ý?”

“Tôi...?”

“Ừ ừ, tôi tham khảo chút mà.”

Ngô Minh có hơi khó chịu, người được thổ lộ vốn không phải là mình, còn phải nói ra cho người ta tham khảo. Nhưng mà cậu không từ chối được.

Cà lăm nửa ngày, rồi mới nói: “Nói thẳng tôi thích bạn là được rồi, cơ mà có lẽ mỗi người đều có cách khác—”

“Anh thích em.” Tần Không ngắt lời cậu.

Ngô Minh ngẩn người.

Gương mặt Tần Không đột nhiên trở nên rất nghiêm túc, nắm tay Ngô Minh, đặt hoa lên tay cậu, còn cầm năm ngón tay để cậu giữ chặt lấy, lặp lại lần nữa: “Anh thích em.”

Ngô Minh vô thức nắm chặt bó hoa trong tay, lắp bắp: “Anh... Anh đang... luyện... luyện tập đúng không?”

“Không, anh nghiêm túc đó, Ngô Minh, hay nên gọi em là Tên trong không có tên, anh đang tỏ tình với em rất nghiêm túc đó.”

Tần Không rút hộp nhẫn đã chuẩn bị sẵn trong túi ra, mở hộp, “Có thể để anh tự tay đeo cho em không?”

Ngô Minh nhìn chiếc nhẫn dành cho nam trong hộp, rất đơn giản, không có hoa văn gì hết, lại nhìn Tần Không đang dùng ánh mắt mong chờ nhìn cậu, trong đầu chỉ có một ý nghĩ — Anh ấy biết mình là ai rồi!

Quần bách ấn bó hoa vào lòng Tần Không, đẩy hẳn ra ngoài rồi sập cửa “sầm” một cái.

Tần Không thoáng sững sốt, bó hoa hồng liền rơi đập xuống đất. Hắn vội vã tiến lên gõ cửa: “Ngô Minh! Em không phải nhận lời anh trên weibo rồi sao!”

Ngô Minh không trả lời, chỉ ảo não che mặt, nghĩ thầm, trời ạ, bị anh ấy biết mình là fan cuồng của anh ấy rồi!

Lòng rối như tơ vò. Thấy chuyện làm fan cuồng bị phát hiện, nhất thời vừa cự nự vừa quần bách, hận không thể lập tức biến mất khỏi thế gian.

Tần Không liên tục lớn tiếng gào: “Ngô Minh, em mở cửa ra đi!”

Vừa gọi vừa đập cửa.

“Em mau đồng ý anh đi!”

“Em đã đồng ý trên weibo rồi mà!”

“Em còn bình luận dưới weibo của anh mỗi ngày!”

“Anh thấy hết rồi!”

“Em đối xử tốt với anh thế mà!”

“Trước đây là do anh ngốc không phát hiện ra!”

“Cho anh một cơ hội đi!”

“Sau này ngày nào anh cũng hát cho em nghe!”

“Em thích gì anh hát đó!”

“Em không mở cửa anh gào tiếp đó nha!”

“Gào lên giờ nè!”

“Gào thật đó! —”

“Nhà bên vốn không có thai phụ!”

Cửa mở, khiến Tần Không thoáng lão đảo suýt ngã.

Ngô Minh khoe mắt đỏ hồng, trông như thể sắp khóc, còn sụt sịt nói: “Anh đừng hô nữa, làm ồn đến tầng trên tần dưới thì sao.”

“Em đừng khóc, đừng khóc mà...” Tần Không luống cuống, đưa tay lau nước mắt cho cậu.

Ngô Minh đẩy tay Tần Không ra, không dám nhìn thẳng mặt người ta, đành cúi đầu nhìn sàn nhà nhỏ giọng nói: “Anh vào đi.”

Tần Không nhất thời nghĩ thành công đến tám mươi phần trăm, liền vui vẻ nhặt bó hoa trên mặt đất lên tiến vào nhà.

Ngô Minh ngồi trên sofa, lẳng lặng nhìn chén trà đặt trên bàn, cắn môi không nói gì, trong lòng vô cùng lộn xộn.

Không biết bị phát hiện từ bao giờ, hắn còn biết mình là fan nữa.

Đột nhiên bị sama đã thích thầm từ lâu tỏ tình, thực sự không biết làm sao. Ý nghĩ xuất hiện đầu tiên trong đầu chính là trốn tránh.

“Ngô Minh.” Tần Không ngồi xuống đối diện Ngô Minh, thấy cậu không nói gì, liền gọi thử.

“Ừm.” Cậu cúi đầu trả lời.

“Anh thích em.”

Ngô Minh không trả lời câu tỏ tình của Tần Không, chỉ dùng âm lượng rất nhỏ như tiếng muỗi vo ve, có chút sợ sệt hỏi: “Anh... Anh phát hiện ra từ bao giờ?”

Tần Không vốn tưởng rằng sẽ tỏ tình rất thuận lợi, rõ ràng là chuyện tôi thích cậu cậu cũng thích tôi, không ngờ lại trở thành tình huống như hiện giờ. Người ngồi đối diện kia không những không chấp nhận hắn, còn sập cửa! Lập tức thật thà trả lời: “Lần trước anh vào phòng em, thấy tấm bưu thiếp trên bàn, sau đó liền...”

Giờ Ngô Minh mới nhớ ra, lần trước cậu có để Tần Không vào phòng lấy đồ.

Không ngờ đã bị phát hiện từ lâu như vậy rồi, mà mình vẫn như thằng ngốc bị giấu giếm lâu đến vậy.

Cậu do dự một lát, hai tay siết chặt, nói: “Tôi không thể nhận lời anh.”

Tần Không khó hiểu: “Tại sao?”

Ngô Minh không dám nhìn hắn, chỉ nói: “Mạng là mạng, hiện thực là hiện thực. Người tôi thích là CV Tình Không, mà không phải Tần Không. Tôi tốt với anh, chỉ là do muốn tiếp xúc gần với đại thần mình thích một chút. Có thể làm gì đó vì anh khiến tôi rất hài lòng, nhưng tôi không cầu mong anh cũng thích tôi.”

“Nghe anh nói này, Ngô Minh.” Tần Không hít sâu, ra dấu tạm ngừng ngắt lời cậu, lấy nhả ra lần nữa, đặt lên bàn. “Anh hiểu nỗi băn khoăn của em, em nghĩ em chỉ thích anh như fan với thần tượng, nhưng em có từng nghĩ, nếu như không phải thích một ai đó, không ai sẽ quan tâm tới người ta đến vậy trong thực tế đâu.”

“Nhưng mà —”

“Không nhưng nhị gì hết.” Tần Không đứng dậy, đặt hai tay lên vai Ngô Minh, để cậu nhìn thẳng vào mặt hắn: “Nhìn anh đi, nói cho anh nghe, em thực sự không thích anh sao? Em thực sự nghĩ như vậy sao?”

11. Chương 11

Ngô Minh quay đi, tim đập thành thịch. Cậu sao có thể không thích Tần Không chứ.

Trong mắt cậu, người nọ có tất cả các phẩm chất tốt đẹp nhất trên thế gian, tốt bụng, vui vẻ, hay giúp đỡ người khác, vừa lễ độ vừa phóng khoáng, tốt với tất cả mọi người, cười lên rất xán lạn, lúc hát thì tập trung đến mức khiến người ta mê muội.

Vừa nghĩ đến hắn liền cảm thấy hạnh phúc, nhưng chỉ có thể lặng lẽ để tâm đến nhất cử nhất động của hắn, lặng lẽ ủng hộ hắn, lặng lẽ chôn vùi tình cảm với hắn xuống sâu trong lòng.

Như vậy đã đủ rồi đúng không? Không, còn có thể chờ mong lần chạm mặt hân tiếp theo, hồi tưởng từng nụ cười của hân, nhớ tới từng lời chào ân cần của hân. Từ trước tới giờ cậu không hề biết mình tham lam tới mức không thấy đầy đến vậy.

Từng chút từng chút một của quãng thời gian ở bên nhau đều khuấy động tâm linh, khiến linh hồn nóng lên, khiến bản thân không tài nào chống cự nổi...

Lúc biết hân có người hân thích liền cảm thấy khó chịu trong lòng. Lúc biết hân sắp đi tỏ tình liền bị cảm giác đổ kỵ này dằn vặt. Lúc nêu ý kiến tỏ tình cho hân, trái tim đau như bị dao cắt.

Loại cảm giác đau đớn này, cả đời đều không quên được.

Chưa từng nghĩ người được tỏ tình sẽ là mình, nhưng giờ đây, người mình thích đang đứng trước mặt mình. Độ ấm truyền đến từ bàn tay người ta chân thực như thế, dịu dàng như thế, lại thêm ánh mắt thâm tình nghiêm túc khiến cậu thoáng run rẩy, có cảm giác không thực chút nào.

Không thể chấp nhận, cũng không dám chấp nhận. Tất cả cứ như một giấc mơ, như thể sẽ tan biến trong chốc lát.

Mình chỉ là một fan nho nhỏ của hân, tuy đã từng có hoang tưởng, nhưng chưa từng có yêu cầu xa xỉ gì.

Tất cả chuyện này không thể là sự thật.

Không thể như vậy được!

Ngô Minh không tin đây là sự thật, Tần Không thật sự thích cậu sao? Hay là nói với một người khác cũng không quan trọng?

Cậu ra sức lắc đầu, nức nở nói: “Không phải, người anh thích không phải tôi. Tuy tôi là fan của anh, nhưng tôi không cần anh thích tôi, tôi không cần anh thích tôi như vậy.”

“Không, nghe anh nói này!” Tần Không ép Ngô Minh nhìn thẳng vào hân, nhìn thẳng vào mắt cậu lớn tiếng nói: “Với anh mà nói thì trước khi biết thân phận trên mạng của em, anh đã thích em rồi.”

“Anh thích chính là cái người nấu đồ ăn sẽ nhớ cho anh một phần, khi anh cần giúp đỡ sẽ đưa tay trợ giúp, mỗi sáng chạm mặt sẽ chào hỏi lẫn nhau, còn cả nửa đêm gõ tường cùng anh nữa.”

Hân nhấn mạnh: “Không ai thay thế được em cả.”

Ngô Minh rất khó chịu, nước mắt kìm nén thật lâu cuối cùng cũng không nhịn được mà chảy ra, khóc nói: “Tôi không tin.”

Tần Không cảm thấy rất bất lực. Hân không biết phải giải thích với Ngô Minh như thế nào, giải thích rõ hân thật sự thích cậu, là tình cảm thật tâm thật lòng không có chút bố thí nào. Thật hận không thể móc tim ra cho Ngô Minh xem.

Hân đứng lên, dịu dàng lau nước mắt cho Ngô Minh, nói: “Được, nếu em không tin, anh làm cho em xem!”

Ngô Minh ôm đầu gối ngồi sụp xuống đất, dựa lưng vào tường.

Căn phòng chỉ có một mình cậu, có vẻ rất yên tĩnh, trống trải. Cô độc như trái tim cậu vậy.

Trong không khí vẫn còn lưu lại hơi thở của hân, trên vai vẫn còn đọng lại hơi ấm của hân, bên tai dường như đang truyền đến tiếng ca hàng đêm ru cậu chìm vào giấc ngủ.

Cầm tấm bưu thiếp trên bàn lên, nhẹ nhàng lau lau dòng chữ “cảm ơn sự yêu thích của bạn”, nước mắt liền lặng lẽ rơi xuống, đọng lại trên dòng chữ.

“Cộc cộc cộc.”

Tiếng gõ tường truyền đến từ bên kia, từng chút, từng chút một, đều như đang gõ vào lòng cậu.

Ngô Minh không đáp lại. Nhà bên liền vang lên tiếng Tần Không lớn giọng nói: “Anh biết em ở đó, lên YY đi, anh muốn cho em hiểu rõ, anh không lừa em, anh thực sự thích em.”

YY vẫn mở từ nãy, Ngô Minh liền quay đầu nhìn màn hình.

Người trong kênh rất nhiều, ai ai thấy Tình Không lên mic cũng rất kích động, vô cùng quan tâm tới tình hình tỏ tình hôm nay thế nào rồi, điên cuồng spam hỏi han.

Tần Không không trả lời, lục lợi một lát. Có ID Vô Danh, cống hiến cho kênh rất cao, nhất định là cậu ấy.

Hắn mở mic, nói: “Người tôi thích ở ngay trong kênh này. Cậu ấy cũng nghe kịch, nghe hát giống như mọi người, cậu ấy là một fan nhỏ nhỏ của tôi. Cậu ấy không thừa nhận thích tôi, cũng không tin tôi thích cậu ấy.”

“Thế nhưng tôi muốn nói cho cậu ấy biết, em không giống những người khác, em là độc nhất vô nhị, không ai thay thế được.”

“Cho nên anh lên đây, tỏ tình với em thêm một lần nữa trước mặt tất cả mọi người. Lần một không được thì lần hai, lần hai không được thì lần ba, mãi đến khi em đồng ý mới thôi.”

Lúc này trong kênh đã vô cùng sôi nổi, người vào càng ngày càng đông, người spam cũng càng lúc càng nhanh, khiến quản lý đành phải mở giới hạn.

Nhưng mọi người vẫn cứ spam cực nhanh —

Cảm động tới khóc rồi TOT

Rốt cuộc là ai, mau nhận lời sama đi!

Bên nhau đi! Bên nhau đi! Bên nhau đi!

Sama anh đừng ngược như thế chứ...

...

“Người mà tôi thích kia, sẽ lặng lẽ yêu thích tôi, sẽ dùng hết tâm tư tặng đồ cho tôi, sẽ đưa tay giúp đỡ tôi khi tôi cần trợ giúp. Cậu ấy hay xấu hổ, hay ngại ngùng, có chút đáng yêu, còn hơi ngốc nữa. Cậu ấy thích tôi, nhưng không nói cho tôi biết. Còn tôi chỉ muốn nói, anh cũng thích em.”

“Anh mong em có thể nhận lời anh, để anh tiến vào trái tim em.”

Tần Không tiếp tục nói mãi: “Anh sẵn lòng hát mỗi ngày cho em nghe, em thích gì anh sẽ hát cái đó.”

“Anh sẵn lòng ở bên em mỗi ngày, mong rằng chiều nào sau khi tan tầm cũng có thể ở bên em.”

“Anh sẵn lòng nấu cơm rửa bát cho em, lúc em ốm thì chăm sóc cho em.”

“Anh sẵn lòng gõ tường mỗi ngày, em gõ bên kia, anh gõ bên này.”

...

Tần Không thoáng im lặng, có lẽ là đang đợi cậu đáp lại, giọng có chút khàn khàn: “Em xem, mọi người đều muốn chúng ta ở bên nhau. Em à, có thể mở cửa trái tim em, để anh tiến vào không?”

Ngô Minh nhìn màn hình, từng giọt nước mắt cứ rơi rơi xuống gối, thấm vào trong. Những chi tiết tưởng chừng đã lãng quên chậm rãi hiện ra.

Tần Không sẽ nhắc nhở cậu phải ăn sáng, rồi tìm có mang đồ qua đây, chủ động bắt chuyện. Lúc biết cậu ốm thì lo lắng hơn bất cứ ai, càng miến bàn tới lần chăm sóc cho cậu cả đêm ở bệnh viện kia. Thấy cậu gầy, liền nghĩ hết mọi cách bồi bổ cho cậu.

Thì ra lúc bản thân còn chưa kịp phát hiện, hắn đã tiến vào cuộc sống của mình rồi.

Hơn nữa, đã tiến vào trái tim mình từ lâu rồi.

Khoảnh khắc này cậu bỗng nhớ tới hắn hơn bất cứ khi nào. Ngô Minh buông đồ xuống, đứng lên chạy ào ra cửa, dùng sức đập cửa nhà Tần Không.

Lúc cửa vừa mở ra, cậu liền ôm lấy Tần Không, Tần Không cũng siết chặt lấy cậu, cứ như thể cả đời đều muốn dính vào với nhau, mãi mãi không buông tay.

Cậu cứ khóc mãi, nước mắt ướt đầm vai Tần Không.

Cuối cùng, cậu lau nước mắt đi, ngượng ngùng ngẩng đầu, hai mắt ngấn lệ nói: “Sama, em vỡ ối mất rồi...”

.....

Thực ra chính xác là—

Cuối cùng, cậu lau nước mắt đi, ngượng ngùng ngẩng đầu, hai mắt ngấn lệ nói: “Sama, nhãn của anh vẫn còn đó chứ?”

Hoàn

[Phiên ngoại nhỏ bồi thêm]

“Tần Không.”

“Ừ, sao thế?”

“Không có gì, em chỉ muốn nói với anh một câu.”

Tần Không buông đồ trong tay xuống: “Em nói đi.”

“Em yêu anh.”

Chuyện hạnh phúc nhất trên thế gian chính là, người mà bạn yêu thầm cũng yêu thầm bạn.

~Hết~

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thai-phu-nha-ben-cau-van-khoe-chu>